

Sadece
Şeyma
Şeyma Subaşı

Şeyma Subaşı
olmamı sağlayan
herkese
selam olsun...

"Acımadı ki!.."

**Yuvam, Hayallerim
ve Sokaklar**
Çocuk Şeyma

Hatırladığım ilk anı neydi?

Annemle babamın bana sıkıca sarıldığı aklıma geliyor. Hepimizin güldüğünü hatırlıyorum sonra. Ve anneannemin masallarını. İlk anılarımı bulutlar üzerindeymişim gibi hatırlıyorum, sonrası fırtına... hepinizin bildiği gibi... ve şimdi yine pembe bulutlar... hepimizin yaşadığı gibi...

Ben de bir annenin gözünün nuru, bir babanın altın saçlı kızıyım. Ve küçük bir kız çocuğunun, kucağında uyumayı çok sevdiği annesiyim.

Bunları unutmadan okuyun isterim hayatımı.

"Roman Payne'in cümleleri beni çok iyi anlatıyor; kendimi gerçek bir gezgin, serbestçe akan bir su gibi; rahşi ve özgür hissediyorum. Sınırlar, kurallar veya gelenekleri umursamıyor ruhum. Zaman'la savaşıyorum, hatta büyüdükçe daha iyi anlaşıyorum. Hayatım tutkuyla akan düpduru bir su gibi."

Annem hep evdeydi, babamsa hep işte. Babam her sabah aynı saatte işe gider, aynı saatte dönerdi eve. Disiplinliydi ama yufka yüregini hepimiz bilirdik. Ben daha çok, duygusallığı ağır bastığından babama benzetirim kendimi, annemin mantıklı kişiliğiyse ablama geçmiş. Ben yüregimin götürdüğü yerlerde dolaşırken, ablam sürekli çekiştirir beni.

Annem tipik Karadenizlidir, inatçı kararlı, almayı bilmeyen ama hep veren, çocuklarının üzerine titreyen güçlü bir kadındır. Her sabah erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlardı; anneannem, babam, annem, ablam ve ben birlikte kahvaltı ederdik.

Anneannemin ilaçları, doktor randevuları, her konuda olduğu gibi annemin otoritesi ve güvenli düzenine tâbiydi.

Ve ablam... aramızda iki yaş olmasına rağmen beni okula götürüp getiren, okulda karnım aç mı tok mu diye endişelenen (sürekli poğaça alırdı) ablalık rolünü 7-8 yaşından bugüne dek hiç bırakmayan, kendimi sürekli onun tarafından koruma kalkanı altında hissetmemi sağlayan, küçük şımarıklıklarımın en büyük nedeni ablam.

Gerçi, ergenliğime kadar bana hiç kızıldığımı hatırlamıyorum. Yaramazlık yapmazdım, kurallar içinde ama sürekli hareket eden, hiç oturmayan bir çocuktum.

Babam muhasebe müdürüydü, rahat geçinen ama orta gelirli bir aileydik. Mimaroba'da bir apartman dairesinde oturuyorduk. Ablamla küçük odamızda kurduğumuz renkli dünyada kavgalarımız ve kahkahalarımızla mutluyduk.

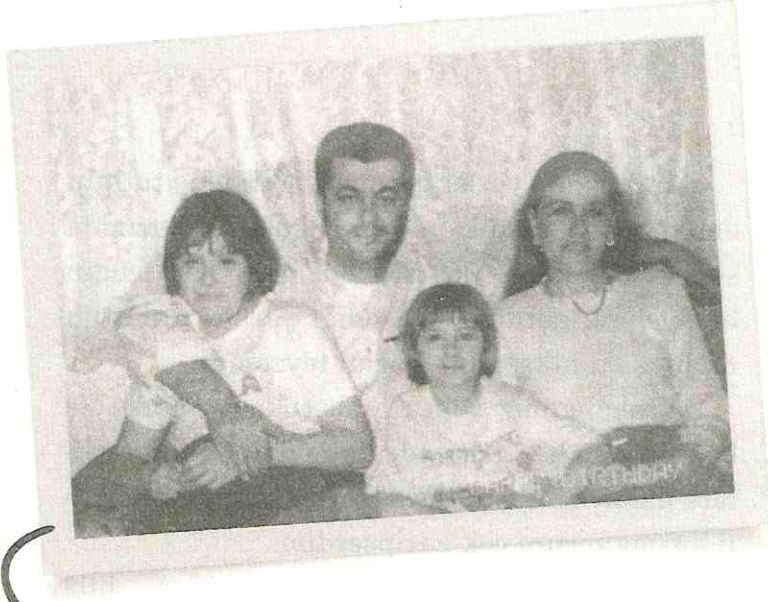
İlkokula dair anılarım silik; derslerle ya da öğretmenlerle problem yaşadığımı hiç hatırlamıyorum, dedim ya, kurallara uyardım hep.

Çocukluğuma dair en büyük anım ya da kâbusum demeliyim belki de, dokuz yaşındayken yaşadığımız depremdi. Ailemizde büyük olay olmuştu, hepimizin çok korktuğunu hatırlıyorum.

O zamana kadarki sakin, her şeyin düzenli olduğu huzurlu çocuk dünyamda belki de ilk kez kaosla ve ölümle yüzleşmiştim. Hayır hayır, biraz daha dikkat edince beni asıl dehşete düşürenin, annemin de korkabileceğini, dağılabileceğini fark etmem olduğunu anlıyorum.

Düşünsenize bir çocuk için deprem korkusundan bile önemli annesine bir şey olacağı endişesi.

Şimdi belki de bu yüzden, Melisa'ya hep en mutlu görünen halimle gülümsemeye çalışırım, belki de tüm sevdiklerime böyle yapıyor, "İyiyim hiçbir Şeyim yok, mutlu mutlu yaşamaya devam edelim birlikte," mesajı vermeye çalışıyorum.

Happy Birthday
Babiş

AMERİKA HAYALİM

Sürekli yeni yerler görmeye böylesine tutkun olmamın en büyük nedeni, ilkokul yıllarımda senede iki kere Amerika'dan gelip bizi çılgın hediyelere, gördüğü, yaşadığı yerleri anlattığı muhteşem hikâyelere boğan teyzemdi.

Akrabalığımız yoktu ama çok yakındık. Ve ben teyzem her gelişinde daha da büyük hayallere dalar, ablamın hiç Amerika'yı görme hayali kurmamasını çok garipsedim.

İstiyordum, henüz 7 yaşındayken bile Amerika'yı görmek istiyordum. O yaşta, tek başıma gemiye bindiğimi bile hayal ederdim ve

hem korkar hem de çok zevk alırdım bu hayalden. Hâla da beni korkuyla karşık heyecanlandıran Şeylerden zevk alıyor, onlara doğru çekiliyorum.

Tek başına bilmediğin bir yere gitmek...

Yıllar sonra çok gemiye bindim, dünyanın pek çok yerine giden gemilere hem de... ama asla tek başına değil... garip... değil mi?

Ve o zamanlar, belki de bana gitme duygusunu ve yeni yerler görme hayalimi zenginleştirebildiği için çok film izlediğimi çok kitap okuduğumu da hatırlıyorum.

İnandırıcı gelmedi mi?

Neden?

Böyle çok hayal kurmasam, okumasam, izlemesem ve istemesem, bunlara sahip olabilir miydim sizce?

Şimdi bile o çocukluk hayallerimi yüreğimde hiç unutmadan taşıyorum. Ve bir ocuk gibi hep gerçekleşeceğine, mutlu olacağıma inanıyorum, bu kadar çok dramdan ve kötölükten sonra bile o ocuk saflığım bir yerden hep kendini gösteriyor. Beni sevenlerin, hatta biliyor musunuz, nefret edenlerin bile bende bunu görebildiklerini biliyorum.

O saf kız hâlâ gözlerimde ve karşımdakine, fotoğraf olsun gerçek olsun bakmaya devam ediyor. Belki işte, gözlerimden yansıyan o saflık hâlâ beni ayakta tutuyor.

Bir sürü sıfatım, farklı soyadım olduysa bile ben hâlâ sadece Şeymayım.

Amerika
hayalimin
mimarı
teyzemle

"Kısa hayatımdan
çıkardığım derslerden ilki:
Hayal et!
Hep ama hep!"

SOKAKLAR, OYUNLAR, KALABALIKLAR

Hep sokakta oynardık. Sokaklarda oynayabilen son jenerasyonduk sanırım. Tabii hava kararmadan eve dönmek en kesin kuraldı. Özellikle babamın akşam eve giriş saati kurallıyla, annemin sabah herkesin aynı anda kahvaltısı masasında olma kuralı asla ama asla esnetilemezdi.

O zamanlar sürekli mızızlansam da, yıllar sonra o masayı çok özlediğimi, bir daha asla o masamızdaki güven dolu huzuru bulamadığımı ve Melisamla başbaşa yemek yerken, bir çocuk için masaya ailesiyle oturduğunda, yediği hiçbir

Şeyin önemli olmadığını fark ettim.

Ne yediğiniz değil, kiminle yediğiniz önemli ve bu hayatın her alanında geçerli değil mi?

Ablam hep yler mahallenin en çok arkadaşı olan çocuğu sendin diye.

Garip bir yengeç burcu kombinasyonu. Sokağı da evim olarak görürdüm herhalde.

Hep komşularımızda, aile dostlarımızda kalmak isterdim, başıka evleri merak ederdim. Evimizin kalabalığı bile yetmezdi. Daha kalabalık bir ailem olsun, daha çok arkadaşım olsun ister, bunun için elimden ne geliyorsa yapardım.

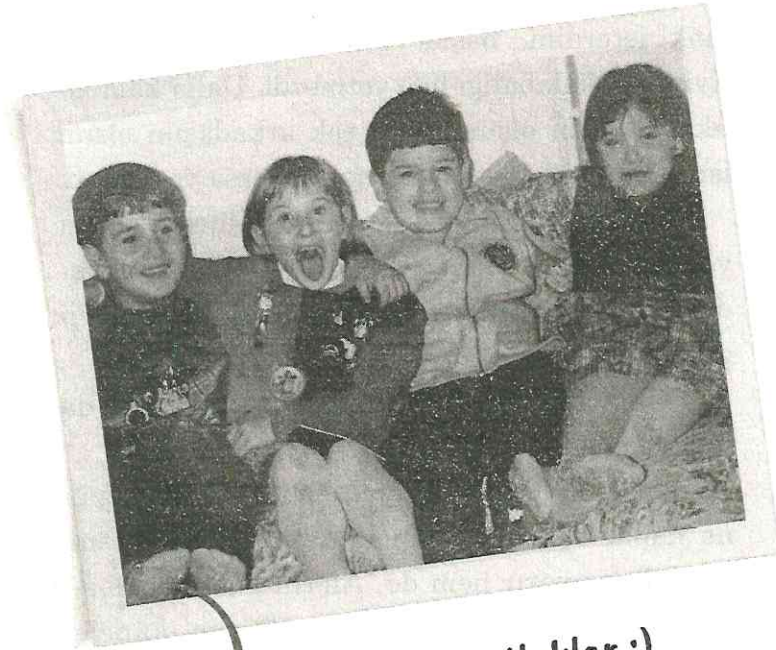
Sanırım en büyük korkum yalnızlıktı. Bu yönüyle tıpkı kendime benzeyen bir hayat arkadaşısı da bulmuştum sonunda. Hepinizin bildiği gibi.

Yalnız kaldığımdaysa ne mi yapardım? O da yıllar içinde hiç değişımedi.

Dans ederdim. Saatlerce. Spice Girls' sonuna kadar aardım. Annem hem "Őunun sesini kısı," diye uyarır hem de "Aferin güzel kızıma," diyerek beni yreklendirirdi. Bütün anneler gibi ište, kızını güvende ve mutlu bytmeye çalışan ama iten içe deli gibi endişelenen anneler...

Ve sonra izlenmek isterdim. Bu da hiç değişmemiş değil mi?

İki üç arkadaşımı çağırıp, mini kareografler yapıp izlemelerini isterdim beni, tatlı tatlı zorlardım hatta.

İlk dostluklar :)

"İçimde bir erkek
çocuğu saklı."

Çocukken pek televizyon izlemezdim ama Jetgiller'i ve Tweety'yi çok net hatırlıyorum. Biraz daha büyüdüğümde ama, anneannem dahil hepberlikte şöyle meyveli çerezli film izlediğimizi çok net hatırlıyorum. Anneannem tam bir Rizeli olduğundan şiveli konuşur, filme falan kızdığında, "Geturun tabancamu furayım," derdi. Şimdi hatırladıkça iyi ki onunla yaşamışsınız diyorum.

Ah bir de sokaktan getirdiğim kediler köpekler hiç bitmezdi. Annem bu konuda benden çok çektiğini söyler. Sürekli bir hayvanı eve gizlice sokardım, hayvanı doyururdum bir güzel, sonra o her yere işer, biz güleriz, annem siler, hem kızar hem kıyamaz. Sonunda dışarı bırakırız, hop bir hafta sonra yeni hayvan.

Çoğunuz hatırlamaz, ben çocukken "Dokun Bana" diye bir yarışma programı vardı, bir arabaya en uzun süre elini çekmeden dokunan kazanıyordu. Belki kimin sunduğunu hatırlayan çıkar. Hatta 8-9 yaşlardayken bu oyunu oynadığım arkadaşlarımda da hemen gözlerinin önüne gelmiştir eminim.

Hep ben kazanırdım o oyunu... Kazananın hediyesi, bademli beyaz dondurmaydı.

"Keşke 80'ler kızı
olsaymışım, kalbim
geçmişi aklım geleceği
arıyor."

Kaderimizi çizen minik işaretleri, geriye baktığımızda ne kadar net görürüz hepimiz de değil mi ama olgunlaştıkça o işaretleri zamanında görebilmeyi dileriz, bu yüzden de artık etrafıma apaçık gözler ve yürekle bakıyorum; geleceğimin habercilerini önceden duyabileyim diye.

Küçük bir kızken, hep sokaklarda düşer, bir taraflarımı yaralardım, çok hastalanırdım, sürekli her yerime dikiş atılırdı. Belki o yıllardan bağışıklığım çok güçlendi, hiç hasta olmam şimdi.

Yani, bırakın çocuklarınız düşsün, hasta olsun, oynasın, denesin...

Risk almayı seven, mutlaka koyulan kuralları esnetmeye çalışan, bir sorun olunca da sorumluluğu alıp “acımadık kiiii” diye ortada dolanan küçük bir kız çocuğuydum... Her şeye rağmen hiç değişmedim.

Acımadı ki!..

ANNEMLE BABAMIN HİKÂYESİ

Babam yakışıklı bir futbolcuymuş, kaleciymiş, Sakarya Spor'da oynuyormuş. Bir gün deplasmanda oynamaya Rize'ye gidiyor ve dınırının... Orada annemi görüyor. Annem iki örgülü saçları ve lise formasıyla okuldan çıkmış eve dönüyormuş. Babam hızlı çapkın, hemen yolunu kesiyor, buluşmak istiyor. Annemin dört arkadaşı daha var yanında, korkutmamak için "Hepbirlikte gidelim istersen," diyor.

Tam filmlerdeki gibi anlatırlar bu sahneyi, babam çok havalı, annemin beline kadar saçları sapsarı, babamın hayatında gördüğü en güzel

kız. Ve tabii annem kabul ediyor. Çay içmeye gidiyorlar.

Bu sahneyi babamdan dinlemeye hâlâ bayılırız.

“Anneniz sürekli konuşuyor, elinde sigara var; belli ki kendine güveni gelsin diye ama baktım, elleri titriyor. Sonra baktım, bir daha baktım... Saçlarının iki örgüsü de arkada duruyordu bir tanesini aldım önüne koydum. ‘Böyle koysana daha güzel’ dedim. Anneniz o an elinden sigarayı düşürdü. İşte o an...”

Burada gülümser, “âşık oldum” diyemez... çoğu baba gibi.

Hikâyenin devamı bilindik, o zamanlar zaten flörtleşmek yok. Hemen evlenmişler. Mersin’e taşınmışlar, babam bir süre de orada oynamış çünkü. Sonra da İstanbul’a yerleşmişler. Annem 21’inde ablamı, 23 yaşındayken de beni doğurmuş.

Tüm çocukluğu ve gençliği Rize’nin çayırlarında geçerken birden, bir adam ne derse onu yapmış, nereye götürürse oraya gitmiş. Doğru dürüst hiçbir yer görmemesine rağmen, her yerle ilgili fikri vardır, bütün yazarları, bütün güncel haberleri bilir ve biz buna ailecek hayra-

Sonsuz mutluluk :)

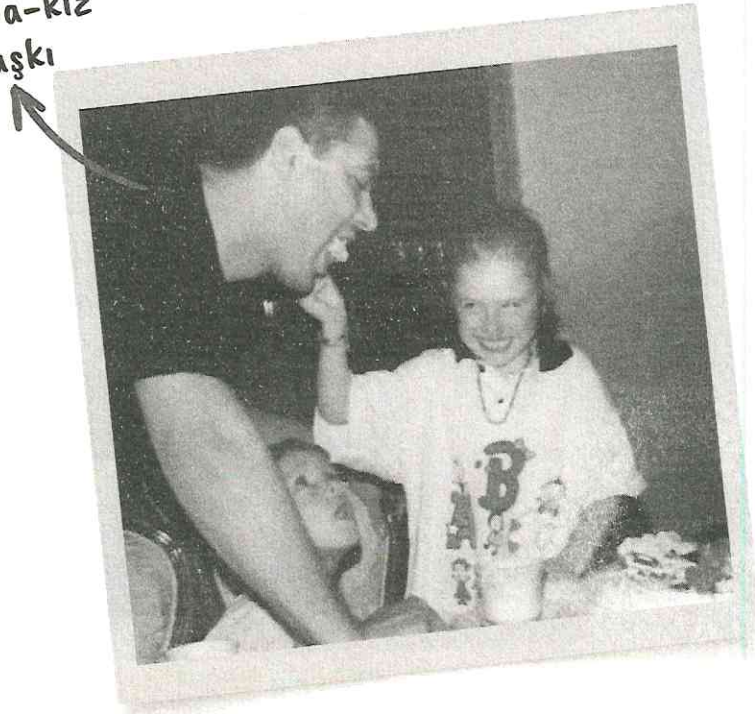

nızdır. Gazete, kitap elinden düşmez. Bir bakarsın kızlarına akıl vermeye çalışır bir bakarsın komşuya tedavi önerir bir bakarsın borsa uzmanı kesilir. Her şeyi ciddiye alır.

Ya ben ve babam?..

Şeytan tüylü, duygularıyla hareket eden, nabza göre şerbet veren, kimseleri kırmak istemeyen, gezmeye, ilgisini çeken şeylerin peşine takılmaya düşkün, insanlara kendini sevdirmeyi iyi bilen bir baba-kız...

Baba-kız
aşkı

YENİ KARDEŞ YENİ EV

Sekiz yaşımdayken hayatıma iki güzellik katılmıştı. Biri erkek kardeşim biri de, ağaçlarla çevrili Yeşilyurt'taki evimiz. Ama bir süre sonra belki artık evin küçük kızı olmadığımından belki anneannem çok hasta olduğundan ilk çocukluğumun neşesi solmaya başlamıştı. Bazı anılarım silinmiş o zamanlara dair...

Tek hatırladığım çarşafıara dolanıp küçük sevimli bir hayalet olarak minicik kardeşimi korkutup ağlattığımdı.

Çok özür dilerim Ozi.

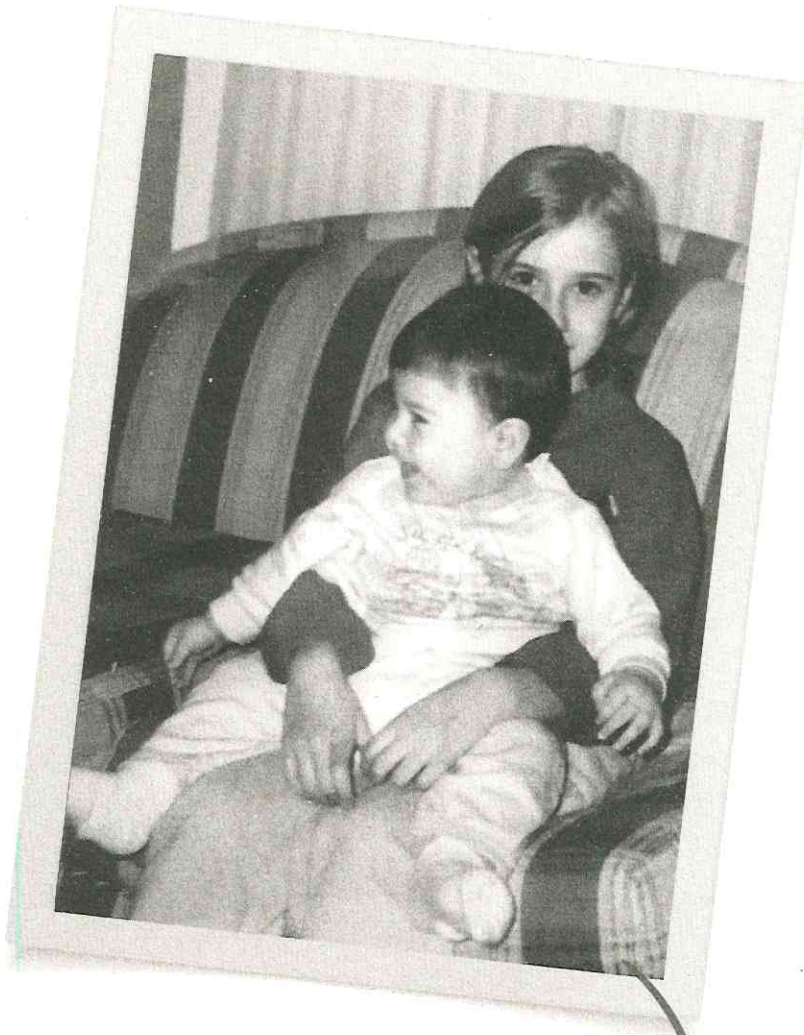
Şimdi onunla gurur duyuyorum, bizim sancı-

lı ergenlik dönemlerimiz, benim evden gidişim, anneannemin bir bebek gibi bakılması ve ölümünün ardından annemin içine düştüğü derin üzüntü, ona olgunluk vermiş.

Tüm olumsuzluklardan kendini koruyarak büyüyen, iyi yürekli bir beyefendi olmuş. Üniversitedeki başarılarını duydukça, bir kez daha onlardan özür dilemek geliyor içimden, kardeşlerimi gölgede bırakacak hengamelerime rağmen birarada durabilmeyi, ünümü hiç ama hiç kullanmadan kendi yollarında yürümeyi başardıkları için.

Benim gidemediğim bir davete ablam katılmıştı, şimdi onun ışığını da fark eden pek çok insan, direk onu çağırıyor...

Gerçekten çok ama çok gururlanıyorum ailemle.

↓
Ozişkwla

"Güçlü ol,
sakin kal."

Ben Büyürken
Âşık Şeyma

Sanırım çocukluğumdan beri, içimde çok da fark etmediğim bir his vardı:

“Önce kendi mutluluğunu düşün Şeyma, sonra sevdiklerinkini.”

Nasıl? Bencil miyim?

O zaman size uçaklardaki uyarıyı hatırlayalım.

“Önce kendi oksijen maskenizi takın, sonra çocuğunuzunkini.”

Bilmem anlatabiliyor muyum.

Ve bununla da ilgili olduğunu düşünerek, kimseye büyük bir aşkla, hayranlıkla bağlanmadım.

"Hayatımdan çıkardığım
derslerden ikincisi:
Kendinizi sevin hem de çok,
tüm yanlışlarınızı
bağışlayıp kendinize
sıkıca sarılın."

Tamam kabul, kendimi biraz fazla seviyorum ama bunun sağlıklı bir özellik olduğunu da düşünüyorum.

Aynı şekilde bana da çok hayran olunduğunu sanmıyorum ilk gençliğimde. Çünkü evet güzeldim ama “çıkıntıydım” da. Hareketli, eğlenceli, çevresi geniş, ulaşılması “zor kız” dım.

Daha çok arkadaşlarımla olmak isterdim, hep söylüyorum ya kalabalıkları severdim.

Eh ne diyeyim, çok şükür hayatımın büyük bir bölümünü de kalabalıklar içinde geçirdim.

Tabii bazı kalabalıklar bana bir beden büyük geldi.

MODA MI, SPOR MU?

Lisedeki ilk büyük aşkım voleyboldu aslında. Gençliğimi kurtarmıştı bir bakıma. Ve hâlâ o yıllardan kalan disiplinle spor yapmaya devam ediyorum. Burdan bir kez daha teşekkürler ablama. O ilk önce başlamıştı, ardından da belki biraz kıskanma biraz özenmeyle ben başlamıştım.

Cağaloğlu Anadolu Moda Tasarım Lisesi'nden trenle Yeşilyurt Spor Kulübü'ne giderdim. 11 durak sürdüğünü unutmadığım o yolculuklarda satıcılardan bir şeyler almayı çok severdim.

Şimdi bile binmek isterdim, inanır mısınız? O kadrağı da çekip paylaşmak ne güzel olurdu ama imkânsız... “Jetlerden trenlere...” başlığını görebiliyorum çünkü.

Çocukken kurduğum dünyayı gezme hayallerim; önce dansılığa, sonra sporculuğa ardından da modacılığa evrildi.

Modacı olmayı, bir Şeyler tasarlamayı kafaya koymuőtum. İstiyordum iőtte.

Bir süre sonra çevremde herkes fiziğimin ne kadar güzel olduğundan bahsetmeye ve bu övgüler kafamı bulandırmaya başladı.

Kendinizi 16 yaşında düşünün, gençtim güzeldim, Amerika’da tanıdığım vardı, o zaman ne duruyordum, tabii ki Amerika’ya yerleőtıp manken olacaktım. Bundan doğal ne olabilirdi.

O yaşımda biri gelip “Evet Őeymacım Amerika’ya yerleőeceksin ama manken olarak değil...” dese ne düőünürdüm acaba.

Bir sürü mail’ler yazıp durduk teyzemle birbirimize, keőtke şimdi o mail’leri bulup sizinle paylaşabilseydim, ne hevesler ve ne endiőteler.

Hangi lisede okuyacağımdan tutun, okula hangi otobüsle gideceğime, İngilizce kurs parasına kadar her şeyi planlamıőtık.

Annemlere de anlatıyordum sürekli, ergenlik hevesi diye sanırım, hiç karşı çıkmıyorlar, geçiştiriyorlardı beni.

Bu sırada voleybol iyice hayatımı ele geçirmişti, deplasmanlara gidiyor, otellerde kalıyor, bazen günde üç kere antrenman yapıyorduk.

Koca yaz, annemler yazlığa giderdi, biz de antrenmana; sabah ormanda 10 kilometre koş, öğlen 2 saat esneme çalış, akşam ağırlık antrenmanı yap, gece de kıkırdaşarak arkadaşlarıyla uyuyakal.

Düşünün o yaşta Bodrum'da denize girmek yerine, bu programı tercih ediyordum.

Kendimi Zeyna gibi hissediyordum. Hâlâ en sevdiğim fantastik kahraman o. Güçlü, zeki, çekici.

Voleybol beni gerçekten okulda daha başarılı ve evde daha mutlu yapmıştı. Okul ardından antrenman, evde ders, sonra horul horul uyuma.

Ne kadar işim çoksa ve başım kalabalıksa o kadar mutluydum.

Hani kimi insanlar sakinliği, durmayı, yalnızlığı severler ya.

Hiç anlamam... anlamazdım demeliyim belki de.

Ben de yavaş yavaş kalbime sakinliği, hayatıma freni öğretmeye çalışıyorum.

İşte tam 16 yaşımdaki bu hengamede karşıma bir erkek çıktı. Evet ona âşık oldum. Çocukluk ve beraber büyümek çok eğlenceliydi.

Beni okuldan alırdı, eve götürürdü, bırakırdı, kulübe götürürdü, bana İngilizce öğretirdi.

Üniversitede okuyordu, okuluna gidip onun derslerine bile giriyordum.

Yine başkalarının hayatına duyduğum merak yaşamımın her alanındaıydı. Anlamasam da mesela İspanyolca derslerine katılıyordum.

O da basket oynuyordu, birbirimizin maçlarına gidiyorduk. İstanbul'un hiç görmediğim semtlerini gezmeye gidiyorduk. Her şeyi ilk defa deneyimliyordum ve dünya onunla daha renkliydi. Ah o renklere düşkünlüğüm...

Masumduk, birlikte büyümek, eşit bir noktadan başlatmak ilişkiyi ne önemliymiş.

Eğer ilişkinizde herhangi bir eşitsizlik varsa, birine mutlaka yazık oluyor... bazen ikisine de... aksi mümkün değil.

Şimdi sevdiğim kişiyle de, sadece elimizde cipsle, konuşarak saatler geçiriyor ve buna içimden şükrediyorum.

Yaşadığım onca acıdan sonra, sevdiğim kişi, karşısındaki kadının bir paket cipsle neden bu kadar mutlu olduğunu anlayamıyor. Olsun anlamasın. Siz anladınız ya.

Lisedeki ilk aşkımla, sahilde dona donda simit ayran yaptığımız günü de hiç unutmayacağım.

Bu aşk mıydı beni voleyboldan koparan yoksa gururum muydu bilemiyorum ama, yıllarımı verdiğim voleybolu bıçakla kesip atmış ve hiç pişman olmamıştım.

Aşırı sert bir koçumuz vardı hem severdik hem de korkardık.

Küçük olmama rağmen iyi olduğum için ablamların antrenmanına ben de çıkıyordum. İşini yaparken mızızlananları hiç sevmem, o yüzden ne kadar bir şeyde zorlansam da gülerim hep, bu halim koçumuzun hiç hoşuna gitmezdi. Ve işte bir gün dalga geçtiğimi düşündüğü bir an küfürle beni kovdu ve bana “şımarık” dedi.

Kim bilir nasıl utanıp kendimi kötü hissettiysem bir daha adımımı atmadım spon salonuna.

Koçum hayatımı değiştirmişti. Beni o gün kovmasaydı, şu an bu satırları kesinlikle yazmıyor olurdum.

Bundan eminim.

Teşekkür m  etmeliyim, kızmalı mıyım?

İŞte bundan pek emin değilim.

Voleybolu bitirdikten sonra sevgilimle daha çok birlikte olmaya başladık.

Onun evine gidip ailesiyle yemek yedim. Babamın ‘‘Saat 7’te evde olunacak’’ kuralı esnemeye başlamıştı ve bu aramızda ilk defa gerginliklere yol açıyordu.

Artık sevgilimin ailesiyle daha çok vakit geçirmeye başlamıştım ve onlarla ödüllü filmler seyretmek, deęiŐik yemekler yemek, ma  izlerken komik totemler yapmak, evlerinde birlikte partiler organize etmek; kendi ailemin ve hatta sevgilimin bile önüne geçmeye başlamıştı.

Bir süre sonra onların evinde de kalmaya başladım, bunu sevgilimin ailesi oldukça uygar, normal bir durum olarak görüyordu ve ben de onların tarafını tutuyordum ama tabii ki babam çok kıızıyordu. Sonunda iki ailenin de arası fena halde açıldı ve bu da bize yansımaya başladı.

ÜNİVERSİTEDEKİ İLK VE SON YILIM...

Lise yıllarımda voleybol dışında bir başka takıntım daha vardı: moda.

Sürekli ajans gibi yerler bulur, annemi saatlerce ikna etmeye çalışır bazen de başarılı olur-
dum, birkaç defilye bile çıkmıştım ama insanların bana bakmasından zevk alan ben podyumda yürümeyi pek de sevmemiştim, daha çok kumaşlarla tasarımlarla ilgileniyordum.

Asıl hayalim tasarımını yaptığım kıyafetleri giymekti. Sonra çevremdeki ısrarlara dayanamayıp bir yarışmaya katıldım ve yine pek de hayallerimdeki gibi olmadığını gördüm.

Ben de dedim ki, o zaman üniversitesinde okuyacağım.

Üniversite sınavlarında moda tasarım bölümünü kazandım. Çok sevdiğimi hatırlıyorum. Belki manken olamamıştım ve Amerika'ya gidememiştim "henüz" ama mutlaka iyi bir modacı olacaktım. Lisedekinden daha büyük bir şevkle derslerime asıldım.

Matematik, İngilizce ve Tarih derslerini çok severdim.

Lisedeki tatlı şımarık ama aynı zamanda Zeyna hallerim devam ediyordu.

Derslere kendimi verdiğimden daha ciddi planlar yapmaya başlamıştım, şurada staj yaparım, belki burada çalışabilirim gibi bir sürü fikir dolaşıyordu kafamda.

Bu sırada sevgilimle dolu dizgin devam ediyorduk, hatta onunla daha çok vakit geçirebilmek için artık aileme yalan söylemeye de başlamıştım.

Kız arkadaşlarımlayım diyor ama onunla buluşuyordum.

O sıralar en yakın arkadaşım ile sürekli birbirimizde kalırdık, hatta onların da Bodrum'da çok güzel bir evleri vardı.

Annesi bizi alışveriş merkezine götürür bir sürü kıyafet, ayakkabı alırdı. Tamam kabul; etkilenirdim bu zenginlikten ama kıskanmazdım, sadece "Ne kadar şanslıyım," derdim. "Bende bu giysilerden yok," kısmına odaklanmazdım; yani "İyi ki böyle bir arkadaşım var," derdim.

Her zaman, süsün, rengin, partilerin parıltısı gözlerimi kamaştırdı, hep neşeli, yenilik dolu kalabalıklar istedim etrafımda ama o zengin arkadaşlarımla geçirdiğim günleri hatırladığımda gerçekten içimde en ufak bir kıskançlık hissetmiyor ve bununla gurur duyuyorum. Çünkü biliyorum ki kıskançlık duygumun olmasının tek nedeni, ailemin beni çok ama çok sevmesi. Bu bana iç huzuru ve kendimle her zaman barışık olmayı, kendimi en kötü zamanlarda bile sevmeyi "fark etmeden" öğretti.

Şimdi pek yakın olamasam da ilk gençliğimde ki kız kankalarımla o zamanlar öyle güzel anıları paylaştık ki, onlara da buradam selam olsun.

Çocukluğunda seilmeyen ya da sevildiğini göremeyen kişileri siz de tanırırsınız, kendini sevmez en çok, derinlerde kendini sürekli küçük görür, sürekli yanlışlar yaptığını düşündüğün-

"Herkesi mutlu
edemezsin, çünkü
pizza değilsin."

den içini kapkara boyar ve bu karalıkla delirmemek için başkasıyla uğraşır, dedikodusunu yapar, ne bileyim işte ayağını kaydırır, sırf zevkine sevgilisini elinden alır, suç atar.

Ben de, hayatımın bir devresinde böyle insanlarla çevrelendiğimi hissettim, çok zarar da gördüm güvendiğim insanlardan ve hani “mayan sağlam” derler ya, bilinçli olgun bir hareketle değil, mayamdan doğamdan kaynaklı yavaş yavaş uzaklaştım.

Çoğu insan şaşırır hâlâ, hiç dedikodu sevmem, yanımda yapınca konuyu kapatmaya çalışırım, daha hafif, eğlenceli şeylerden konuşma çabasına girerim.

Bazı insanlar benim gibi dedikodu sevmeyen insanlarla karşılaşınca da bunu kaldıramazlar, onlara bir hakaret gibi gelir bu özelliğiniz ve size çamur atarlar, siz ne olduğunu anlayamadan, işlerin bu noktaya nasıl geldiğini çözemedi, yapmadığınız bir şey için herkes sizi suçlamaya başlar.

Hadi itiraf edin sizin de başınıza gelmedi mi böyle bir şey?

Hatırlar mısınız? Okulda bir grupsunuzdur, içinizden biri der ki, “Kimse x ile kimse konuşmayacak.”

"Gerçekten
erret demek istiyorsan
asla hayır deme."

Ben de işte bu gruplarda hep şunu diyen oldum ve bazen bu yüzden yalnız bırakıldım.

“Ama bana bir şey yapmadı ki, ben onunla küsemem.”

Hatta bir gün böyle dedim diye tuvalette arkadaşlarımdan biri suratıma tükürmüştü, şoke olmuş, gururum kırılmış ama kılımı kıpırdatmamış ve sözümünden dönmeden çıkıp gitmiştim tuvaletten.

Tıpkı altı sene sonra muhteşem bir mağazada, aynı şeyi başka biriyle yaşayıp da hiç istifi mi bozmadan çıkıp gittiğim gibi.

Tabii iki sokak sonra, üzüntünden ve kendimi kasmaktan yere yığılıvermişim. Ama şimdi onları boşverelim.

Yine lisedeki aykırılıklarıma geri döneyim.

LİSE YARAMAZLIKLARI

Herkesin hayran olduğu upuzun ipek gibi sarı kumral saçlarım vardı. Annem bile kuaföre beni gösterir, bu saç renginden istiyorum derdi. Babamsa “Saçlarına dokunursan çok üzülürüm,” derdi.

Ama işte yasak olanın çekiciliğı tartışılmaz, hele o yaşlarda.

Erkek arkadaşımın annesi ile kuaföre gitmiş ve saçlarımı beyaz sarıya boyatmıştım.

Babam o noktada benimle ipleri kopardı, “Keseceğim saçlarını,” dedi. Korkudan günlerce uyuyamamış, okulda da sürekli uyarılınca tek-

rar kendi rengine döndürmeye çalışmışım.

Sanırım o olay annemle babamla aramdaki güven duygusunu zedelemiş ve annemle babam benden korkar olmuşlardı. Yani o minik kızları gitmiş, istediğini her koşulda yapabilecek güçlü, dik kafalı bir kadın gelmişti.

Belki de o yüzden beni sevgilimden koparmaya çalışıyorlar, bir an önce üniversiteyi kazasız belasız bitirmem için dua ediyorlardı.

Tabii benim için kurdukları hayaller birer birer yıkıldı. Ve ben küçük yalanlarımla kendimce küçük aykırılıklarım, kendi hayallerimi yaşamaya devam ettim.

Lise ve üniversitede çevremdeki herkes bilir ki, havalı, farklı şekillerde giyinir, sürekli kulüplere gider, hiç oturmadan kendimi kaybedercesine dans ederdim.

Ama yine herkes şunu da bilirdi, hiç içki içmez, çevremi kesmez, gözümü kapar ve eğlenirdim.

Arkadaşımın Yalova'da çok güzel bir yazlığı vardı, günlerce orada kalırdım. Arkadaşlarımızla saatlerce kâğıt oynardık, havuza girerdik, futbol oynardık. Akşamları da, müzikli küçük bir yerde hepimiz dans ederdik.

Yıllar boyunca o kadar çok farklı yere gittim, küçük bir sahil kasabasının barakadan bozma sahil kafesinden, Avrupa'nın en ünlü beş yıldızlı gece kulüplerine kadar her yerde dans ettim...

Ama hep gözüm kapalı.

Dışarıdan bakıldığında belki salak görünüyorum belki güzel belki de komik. İnanın hâlâ umurumda değil.

Gözümü kapatıp müziğin ritmine bırakınca vücudumu, hiçbir göz bana ulaşamıyor, hayran ya da düşman hiçbir bakış kalbimi delemiyor.

Allahın beni böyle yarattığını düşünüyorum. Ve hep daha çok dua ediyorum.

Bu bana çok iyi geliyor ve şimdilerde o "anda kalmak" hissini daha çok önemsiyorum.

şu an lebiliriz.

Kkken de çok aklıma gelirdi, belki birinden duymuştum, şu an kalp krizi geçirip lsem...

Sanırım çok korkmuyordum kkken de bu duygudan, şimdi de çok korkmuyorum. Belki ondan mutluyum. Nedensizce...

"nl" değilken, en çok bu nedenle çevremde çok insan olurdu, şeyma ne yapıyorsa, insanlar çok da isteyip istemediklerini düşünmeden benim yaptıklarımı yaparlardı, çünkü ne yapı-

yorsam onu yaparken mutluydum, “mutlu görüntüsü” vermiyordum, gerçekten mutluydum.

O yüzden de yaptığım hiçbir şeyin yanlış olduğunu düşünmedim. Bilmem, belki kader diye düşündüm, belki Allah öyle istediğinden yaşıyorum diye düşündüm.

Hayatımda kimsenin canını bilerek incitmek istemedim ve bunu da asla yapmamak için dualar ettim.

Kendimi seviyorum ama şunu da itiraf etmeliyim, “ağır,” “cool” kadınlara gıpta ile bakmışımdır her zaman ama onlar gibi olmaya çalışsam ben olamamki. O yüzden “miş” gibi yapmadım hiçbir zaman, birilerine benzemeye de hiç çabalamadım.

Yaşadığım uçsuz bucaksız zenginlik bana ne getirdi biliyor musunuz?

Daha çok Allah inancı.

"Bir gün
soğanı bile
ağlatacağım."

"Karanlık
çökmeden yıldızları
göremezsin."

Uğurböceğinin Masalı

Eş Şeyma

Bundan tam 10 yıl önce, üniversitemde yapılan, tasarladığımız giysileri benim de podyumda giydiğim bir ödöl töreninde, hayatıma 80 milyonluk ülkemizin sevgilisi bir adam girdi. Benim de sevgilim oluverdi ve tam da bu yüzden hiçbir şey görüldüğü gibi ya da masallardaki gibi gitmedi. Mutluluklar, heyecanlar kadar, acılar, üzüntüler, kırgınlıklar ve kırkınlıklar yaşandı.

Çoğunu kalabalıklar bildi, azını ve daha acıtıcı olanları pek az kişi.

Şimdi onları anlatmak yakışık almaz. Belki sonra... belki torunlarımıza kavuştuğumuz zamanlarda, ben gene anlatılırım, hem o zaman

daha çok gülebiliriz birlikte geçmişe.

Aa şaşırdınız mı? Beklediğinizi bulamadınız mı? Hiç merak etmeyin, ben şimdi size güzel bir masal anlatacağım.

Masallara inanır mısınız?

İnanmaz mısınız?

Aslında ben de inanmam.

Güzeller güzeli bir peri kızı varmış, bir gün ormanda dolaşırken yakışıklı bir kralla tanışmış, kral onu sarayına götürmüştü, fakat kız saraya girince bir uğurböceğine dönüşmüştü, sarayda mutlu olmasına mutluymuş ve çevresine uğur da getiriyormuş ama eski peri kızı günlerini özliyormuş.

Günler günler geçmiş, uğurböceği kralının omzundan inmiyor, kulağına şarkılar söylüyormuş.

Fakat bir gün uğur böceği şarkı söylemekten çok yorulmuş, geçmiş aynanın karşısına hem derdine yanıp hem mırıl mırıl ağlarken ayna dile gelmiş.

"Sevgili kızım" demiş, "tekrar peri kızı olmak istiyorsan, üç şartı yerine getirmen gerek."

“Söyle,” demiş uğur böceği, “hemen yaparım.”

“Önce Kral’ın maiyetindeki herkesin omzuna konup onlara uğur getireceksin, sonra kırk gün güneş yüzü görmeden dua edeceksin ve 3 kere çok acı bir iksir içeceksin.

Eğer bunları yaparsan, saraydan bir uğur böceği olarak uçup peri kızı olarak ormana konarsın.”

Uğur böceği hemen bu şartları yerine getirmeye başlamış, ilkinde çok yorulmuş, ikincisinde çok umutsuzluğa kapılmış, üçüncüsü ise en fenasılmış ama sonunda bütün şartları yerine getirmiş.

Tam sarayın tepesinde kanat çırparken kral uğurböceğini görüp kaşlarını çatmış fakat tam o sırada sarayda başlayan şenliği alkışlayan insanların neşeli sesleri kralın kulağına gelmiş, o da gülümseyip veda etmiş uğur böceğine.

Sonunda rahata eren uğurböceği de vin diye ormana uçmuş.

Bir düştü belki bilmiyorum ya da karaba-san...

Sizinle paylaşmak istedim işte masalımı.
Teşekkürler okuduğunuz için.

Şimdi izninizle yine dönüyorum Şeyma'ya.

Sadece bana.

Üniversitenin ikinci yılında başka bir işte çalışmaya başladığım için okulu bıraktım.

Çok da fazla çalışmıyordum aslında.

Küçük küçük başlayıp büyüyen yalanlar...

Ailemin zaten çok karşı olduğu sevgilimden de çoktan ayrılmıştım.

Bambaşka bir gemiye binmiş, yelkenleri açmış, rüzgâr ne kadar deli eserse öyle hızlı gitmeye başlamıştım.

Moda tasarımı? Televizyon programı?
Kankalar?

Aile?

Hepsi yavaş yavaş uzaklaştı...

Televizyonda gördüğüm çoğu benden yaşça çok büyük insanlar, bambaşka ülkeler, lüks, sıkıca saran bir aşk geldi yerine.

Sonra hızla büyüdüm, çok deli bir hızda ve kendini sürekli sorgulayan, yaptığı bazı şeyleri geri döndürmeye çalışan, girdiği girdaptan bir türlü çıkamayan, çıkamadıkça mutsuzlaşan bir Şeyma oldum.

Yalnızdım... fiziken ve psikolojik olarak çok yalnız...

Keşke aynı yaşta olabilseydik diye dua ettiğim bir geceyi hatırlıyorum. Şimdi gülüyorum ama o zamanlar duvarları izlerken gerçekten dibi olmayan bir kuyunun içindeymiŝim gibi hissediyordum.

Hani her şeyin sonuna gelmiş gibi hissedersiniz ya. İşte tam o kara delik.

oktan o delikten çıktım, badem gözlü kızım sayesinde en çok.

Ben o sınavlardan tonlarcasını yaşıyorum hâlâ, umarım kızım için onları geçerim, umarım her kim olursa olsun “annelik vicdanı” sınavı geçer.

Bir başka sınavı da ailemle yaşıadım, ilki annemin yalvarıŝlarıydı ama en kötüsü babamın ağlayıŝıydı.

Hakkımdaki yalan hesaplardan dağıtılan haberlerin önüne geçmemiz imkânsızdı zaten.

Onunla baş etmeyi daha hızlı öğrenmiŝtim, annem ve babam da sağı olsunlar hani derler ya “yüreklerine taŝ basıp” bana ve kızıma kucak açtılar ama kızım kendi kanatlarıyla uçmadan rahat yok bana.

Kızımı kucağıma almam da sayısız acılar sonucunda oldu ama gerçek bir savaşçıymış ki, savaşı kazanan o oldu.

Anneannemden anneme, ondan da bana geçmiş bir dua vardı, kızım karnımdayken onu okurdum, o kara kuyulara düştüğümde ve krizlere girdiğimde.

Doğduktan sonra da annelik kuvvetiyle daha güçlensem de bir süre olumsuzluklar devam etti. Ama babam koca bir kartal gibi gerdi kanatlarımı üstüme.

Bir de günlüklerim vardı, üçünü hâlâ saklarım. Yalnızlığımı onlara dökerdim, hakkımda söylenenleri, hayallerimi, dualarımı filtresiz yazar dururdum, yazdıkça arınırdım.

“Hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşıyoruz ama hayatta tek gerçeğin ölüm olduğunu unutuyoruz, keşke kimse kimseyi üzmesse herkes bu hayatı her gün ölecekmiş gibi doya doya ama her zaman Allahın adını zikrederek, ibadet ederek yaşasa, kimse kimsenin kalbini kırmasa, ahını almasa bu fani dünyada. Keşke gerçek aşkı bulanlar doya doya yaşasa, aşkını kaybetmese” diye yazmışım.

“... ölüm, problemler var, üzülme keşke insanlar, âşık olmak için üzülme, aşk için üzülme en azından, âşık olmak bu kadar güzel, bu duyguyu bulan kimse keşke onu mahvetme, o kadar çok şey yaşadım Allahım o kadar üzülüyorum ki, kaldıramayacağımız yükü vermezsın ama sen bize. İnsan aşkını buldu mu sonuna kadar gitmeli bu dünyada.”

“Bebeğim 15 haftalık, yavaş yavaş karnım çıkmaya başladı, yemek düzenim güzel, annemlerle yemek yiyorum. Allahım herkes deli gibi iftira atıyor bana ve bebeğime... Hiç kimse neler çektiğimi bilmiyor. Canımın nasıl acıdığını, kalbimin nasıl yandığını, eriyip bittiğini bilmiyor. Bunun suçlusu bir tek ben değilim. Herkese çıkıp haykırmak, bağırmak istiyorum... Ölene kadar bu dönemi, bu yaşadığım dört seneyi ve hamile olduğum dönemi unutmayacağım.”

“Bunların hepsi geride kalacak... bekliyorum.”

“Ama bundan beş on yıl sonra yaşadığım hiçbir şeyi unutmayacağım. Ne kadar çok şeye katlandım, çok üzüldüm, bunları hak ettim.

Bazılarını hak etmedim, çoğunluğunu hak ettim. Kendime çok kızıyorum, bunları yazmama sebep olduğum için kendimi affetmiycem.”

“Kızım olduğunu öğrendim bugün, mutlu oldum ama...”

Sonra defterimdeki Şeyma değişiyor, çektiği acılardan, yalnızlıklardan güçlenmeye başlıyor. Daha çok kendi mutluluğuna odaklanıyor. Ya da hamileyken Allah bana, Şeyma'ya yol gösteriyordu.

“O kadar çok şey öğrendim, o kadar ders aldım ki hayattan. Kimseye bağlanmamak, sadece kendi mutluluğuna odaklı yaşamak en güzeli, tabii yapabilene... Ben yapamadım ama doğrunun ne olduğunu bildiğimden, bunu zamanı geldiğinde yapabileceğime eminim artık. Çünkü gördüğüm kadarıyla böyle yaşayanlar hayatta mutsuzluğu çok takmayan huzuru yaşayan insanlar. Kimse âşık olduğu kişi ile mutlu mesut yaşamıyor ki zaten; sonunda ayrılmasalar da, hayatın tek gerçeği olan ölüm ayırıyor insanı.”

“Şimdiye kadar bana ait hiçbir şeyim olmadı, ilk defa bebeğim bana ait olacak. Beni mutsuz edip üzenlerden uzak durup, sadece beni mutlu edenlerle olacağım.”

Şimdi bu satırları gözümde yaşla okuyorum.

“İlk defa karnımda hissettim bebeği, ömür boyu mutlu olmasını istiyorum, zorlukları beraber atlattık. Sen benim her şeyimsin...”

“Hep mutluyum derken mutsuz oluyorum, beni mutsuz edecek bir şey olacakmış gibi geliyor hep.”

“Kalbimde yanımda bir şey eksik gibi hissediyorum, bana onu hatırlatan şeyler beni mutlu ediyor mesela, baş ucumdaki resmi daha çok üzülmemi sebep oluyor. Ama olsun ona bakıp hayatımda olduğu için mutlu oluyorum, ne kadar kötü dönemleri atlattık demek ki aşk her şeyi çözermiş. Bebek çok şeker, sürekli hareket ediyor, 26 haftalığım.”

“30 Eylül... çocuğumdan uzak olmak istemediğimi söyledim.”

“Herkesi huzura kavuşacak iyi kullarından eyle bizi.”

Okadar çok şey yaşadım. Okadar çok
üşüdüm ki. Allāh'ı habir zana bize köstü
kaldıracağımızı yükü vermiş. İşyeri etme-
den herşeyin üstesinden kırkımın inşallah.
İnsan aşkını buldu mu bu dünyada
sonuna kadar gitmeli peşinden.. Gitmişse de
aşık değildir zaten.

acemba
15. mayıs 2013

Üniversite birbirlerinde çok topluma
korku sorumluluklarını önemsiyor.
Saygı nedir? Ask nedir? Düzen nedir?
Biri'nin sorumlulukları nelerdir?
Büyüklerin ne kadar önemi var?
Zaman nasıl geçecek? Herşey düzene
nasıl kavuşacak? Yardım et Allāh'ım
lütfe'n yardım et... Biran önce geçsin
bu dönem. Bütün artık bu olaylar iktidars
yalnızlar, yalınlar Lütfe'n Allāh'ım...

o(re)

Gelenek
5. Haziran, 2013

Sonsuz keder mutlu... Bir ömür boyu
hayallerini kurduğun düşünle, sandığın
ardıyla beraber olmak...

Ne güzel umutlar hayallerdir bunlar. Bütün
kızların, kadınların kurduğu hayaller. Dünya da
bunu yaşayan kaç kişi vardır? Çok fazla
olduğunu hiç sanıyordum... Kimse artık
olduğu kişiyle mutlu, rahat yaşamıyor ki...
Sonunda ayrılmalarda hayatın tek
gerçeği olan "ölüm" ayırıyor insanı. Yaşa-
dığım seneler boyunca okuduk çok şey
öğrendim ki herkes gibi, o kadar çok
ders aldım ki hayattan... Kimseye bağlanmamak
sadece kendi mutluluğuna odaklı yaşa-
mak en güzel.. Tebii yapabilece. Ben
yapamadım ama doğrunun ne olduğunu
bildikten sonra bunu zanaat geldiğinde
uygulayabileceğime eminim. Çünkü gördüğüm
kadınlarla böyle yaşayan hayatların da mut-
suzluğu çok tokmayan huzurlu yaşam
insanlar... Ya da ben öle gözüyorum an-
lı biza öle gösteriyorlar. içinde kimbi-
li ne sıkıntılar ne üzüntüler yaşıyor-
lardır. Ama bu da güzel değil mi?)

Allâh'ım sen bize sâlik, mutluluk, ^{huzur} huzur ver. Sen bize akıl, fikir, sabır ver. Bu hayattaki sınavlarımızı senin yolunda doğru şekilde vermemizi nasip eyle. ~~B~~ Sen bütün kullarını senarın bizi bazı bazı bıraktığın kullarından değildir yolunda ilettiğin, ibadetini doğru yapar, imanlı SALIH AMEL kullarında eyle. Her zaman şükreden şükreden kullarında eyle. O büyük gün gelip geçtiğinde, herkes huzuruna toplanıldığında, cetezde kefa gıyer, kaamaya kalırsa ekilde bekleyip amelimizi şükretmekle iyiliklerle verdiğimiz için teraazımızda iyiliklerimiz daha fazla olduğu için cennetinin en üstüne büyük gönlüğün kullarında eyle.

20. 06. 2013

Fotograf
Photo

Subasi, Sigma RAB-D/08 MI 1.3 Dr. KAGAN KOCATEPE
D19489 13.06.2013 GA-18W4d 9.8cm / 1.0 / SHz 11b 0.6 20.06.2013 15.03.21
Surface
Th36/Quat m12
B5 / V55
M-50.10

B vitaminini : dikkat sorunları, düşünme...

B12 deha eti, süt, süt ürünleri, peynir
yumurta, midye, dil balığı

ilk 3 ay, 1, 1.05 kilo almıyım. Sarıdaki
dönemde 2 kilo normaldir.

Günde 2-3 bardak süt. 10 bardak su.
kızburnu, limon ağacı, ihlenur

10-12 kilo almalı !!
== ===

"Kadınlar
narindir anneler
karretlidir."

Meliam...
Mutluluğum
Anne Şeyma

İşte böyle, o dönemlerde sürekli yazıyor yazıyor, karalıyor ve Allah'a sığınıyordum.

Kızımı arada bakıcıma verip arabada saatlerce ağlayıp eve dönüyordum. Ama hep onun yanındaydım, hayattaki dengem, ayaklarımı yere basma sebebim, kendimi bilme sebebim, tekliflere rağmen kimseyle olmama sebebim, bu hayatta saflığımı ve masumiyetimi kaybetme sebebim Melisa hâlâ. İçimdeki küçük Şeyma.

O olmasaydı ben kaybederdim.

Materyalist, paraya tapan bir kadın olurdum.

Bu noktaya gelip size bunları anlatmamın nedeni de aslında Melisa, yoksa bunları yaşıyor

olmaz ultra lüks hayatıma bir şekilde devam ederdim.

İstediğim ülkelerde yaşar istediğim işleri kurardım.

Ama bunları yapmaya bu şekilde devam edersem, Şeyma olmayacağımı, içimdeki saflığı yok edeceğimi ve ışıltılı dünyanın gerçekliğini bana ayna olup gösteren kızımdı.

KÜÇÜK ŞEYMA

Bunu her kız annesi anlayacaktır, iyi ki Allah bana kız verdi, benim ikizim gibidir, küçüklüğümü tanıyan herkes söyler. Enerjisi de yüksektir ve pozitifdir.

Melisa'yı o kadar rahat bir anne olarak büyüttüm ki. Yere düşerdi, ben gülümseyerek bakardım sadece o badem gözlerine, o da gülmesi gerektiğini sanardı.

Birinin düştüğünü görünce de hemen yardım eder, sonra bana dönüp "Ama bir şey olmadı ki, gül sen de," derdi.

Şimdi de öyle. İnşallah öyle devam eder.

Şimdi 5 yaşında Melisa, artık benim sundu-

ğum pembe dünyanın sonunda. Okula başladığı için okul arkadaşları, öğretmenler derken o pembe yalanlara, hayallerimize veda ediyor.

Bu zamana kadar onu “çanta gibi” her yere yanımda götürdüm.

İyi ki öyle yapmışım, kimsenin lafına kulak asmamışım. Şu anda İngilizcesi ana dili gibi, girdiği hiçbir ortamda yabancılik çekmez, çok sosyal, kendine güvenen bir çocuktur.

Kime çektiyse...

Bağıra bağıra şarkı söyler, her yerde dans eder. Benim gibi işte. Hani çocuklar daha masumiyetlerini kaybetmeden, kim engelli, kim şişko kim zayıf, kim çirkin kim güzel, kim fakir kim zengin bilmezler ve önemsemeden herkese aynı şekilde davranırlar ya. İşte biz hâlâ kızıyla öyleyiz.

Melisa’ya hamileliğimde de, sonrasında da çok zor zamanlardan geçtim, geçtik. Hiçbir annenin yavrusu için istemediği durumları yaşadık, birbirimizi isteyerek ve istemeyerek hızla büyüttük.

Ve bu yüzden de Melisa yaşından daha olgun bir çocuk olarak büyüyor, her ne kadar şu an kendim dahil herkese kızsam ve ona travmalar

yaşattığımız için her şeyi suçlasam da aslında asıl ihtiyacı sürekli ve hep, çok sevildiğini bilmesi.

Ve bunu biliyor. En azından bu konuda içim çok rahat.

Ben sakın bir anneyim, belki de çok genç yaşta anne olduğum için. Kafamı milyon tane çocuk yetiştirme kitabıyla, programlarıyla, influencer'ların önerileriyle doldurmadım.

Onun yerine mutlu bir ses tonu ve sevgi dolu gözlerle onunla oyun oynuyorum... o kadar...

Hayatta kimse için kötü dilekler çıkmadı ağızımdan. Hâlâ çıkmaz, çıkmayacak ve bu yönümün kızım da olması için elimden geleni yaptım, içim rahat. İçim kan ağlasa da kimse için kötü söz söylemedim ki, aklında, yüreğinde, hayatı boyunca yük olacak nefret tohumlarını büyütmesin.

Bence bu, ona verdiğim en güzel hediyelerden biri.

Melisa bir gün Healthyish'teyken; "Anniş neden herkes bizimle fotoğraf çektirmek istiyor?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Çevresindeki tüm çılgınlıklardan habersiz olduğunu, ailesinin ününün gerçekten hiç far-

kında olmadığını o zaman anlayıp çok Őaşırmıřtıım.

Ben de Şöyle cevap verdim

“Çünkü biz böyle hep gülümsüyoruz, insanlar bize soru sorunca hemen cevap veriyoruz. Tatlı ve iyi davranıyoruz onlara, sen oyuncaklarını veriyorsun, ben kıyafetlerimi veriyorum. Onlar bizi sevdikleri için bizimle fotoğraf çekilmek istiyorlar.”

Tabii, büyüdükçe tüm gerçekleri anlıyor kuzum, yine de elimden geldiğince, her anne gibi kötü sözlerden uzak tutmaya çalışıyorum onu. Ne kadar başarırısam kârdır diye düşünüyorum.

Kızım, zengin bir babanın kızı ama kimseye üstten bakmaması, materyalist olmaması babasının da benim de çok dikkat ettiğı bir konu.

Çocuk Şeyma'ya keşke daha çok dil öğrenseydin, keşke tel taktırmayı kabul etseydin demek isterdim sadece, pişmanlıklarım sadece bunlar inanır mısınız?

O yüzden de Melisamın, üç dört dil bilmeside benim ikinci takıntım.

Evet bu kendi kompleksim olabilir çünkü arkadaşlarımda tek kıskandığım özellik budur,

ikiden fazla dil bilenlere saygım ve hayranlığım sonsuz.

Biliyorum güleceksiniz ama bir de Melisamın piyano çalmasını ve jimnastik yapmasını isterim. Sosyal olması, kitap okuması ve asla ama asla kendini beğenmiş bir kız olmamasını dilerim.

ANNELİĞİ ÖĞRENİRKEN

Melisa'ya hamileliğimde, çok üzüldüm, çok ağladım, çok dua ettim dedim ya ve bu yüzden hayatımda bir ilk yaşadım: namaz kıldım.

Allah annelik kuvveti veriyor insana. Doğumum çok kolay olmuştu.

Sonra bir tül perde kalktı zihnimde, hayatıma dair, bebeğimi gördüğümde büyük kararlar verdim.

Ama önce Melisama odaklandım, ilk önce onu büyütecek, sonra kararlarımı uygulayacaktım.

Sürekli nefes alıyor mu diye baktığımı, emziği düşmesin diye elim havada uyuduğumu hatırlıyorum.

Bir gün yanına düşen kırmızı emziğini kan zannedip krize girmiştım, annem o sırada orada olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.

Sosyal medya hesabımda kızımın olan, herkesin kızıp dalga geçtiği fotoğraflar var ya, işte o fotoğraflarla istediğim zaman anılarım yanı başımda oluyor.

Canım her sıkıldığında onlara bakıyorum ve birden neşeleniveriyorum, çünkü o fotoğrafları çekerken birlikte her saniyesinde çok eğlendiğimizi biliyorum.

Melisa'ya elimden geldiğince seçmeyi öğretirim. Hayatta bazen sadece bir hakkı olduğunu, bunun geri dönüşünün olmadığını, oyuncak mağazalarında kazandırmaya başladım.

Ağlayarak hiçbir şey elde edemeyeceğini, pek çok farklı dile, ortama uyması gerektiğini bilir.

Şansları için şükretmesini, teşekkür etmesini öğretmeye çalışıyorum.

Masadaki kürdanla da oynar, süslü bir bebekle de, yalnız başına yanımda saatlerde geçirir, onlarca çocukla da.

Anne kız aslında sıradışı hayatımızda birbirimizin dengesi oluyoruz.

Geleneksel kurallara göre çocuklu bir kadı-

nım ve evimden çıkmamalıyım. Ama modern kurallara göre artık, kadın evli, bekâr ya da boşanmış, çocuklu ya da çocuksuz, dışarıda, işte, eğlencede, siyasette, hepsinde var olabilir, hepsine aynı anda hakkı var.

Dünyanın her yerinde ne varlıklı anneler gördüm ki, çocuklarını bakıcılarının eline bırakmış, savrulup duran.

Hayır ben böyle değilim, Melisa'nın yanında hep mutlu, sağlıklı, huzurlu bir anne var. Bunun için annesi arada eğleniyor, o kadar.

Her çocuğun en büyük ödülü: mutlu anne.

Değil mi?

"İnsanlar genellikle
mantıksız ve bencildirler.

Yine de onları affet...
Kibarsan, insanlar seni art
niyetle suçlayabilir. Yine de
kibar ol.

Dürütsen, insanlar seni
kandırabilir. Yine de dürüst
ol.

Mutlaysan insanlar seni
kıskanabilir. Yine de mutlu
ol.

Bugün yaptığın iyilik yarın
unutulabilir. İyilik yap.
Dünyaya elinden gelenin
en iyisini yap, ama asla
yetmeyebilir. Yine de sen
en iyisini yap. Anlayacağın,
sonunda her şey sen ve
Allah arasında. Zaten hiç
bir zaman senin ve onlar
arasında değildi..."
Rahibe Teresa

"Kendin ol!"

Hiç Dilek Dilemedim
Ünlü Şeyma

Şimdilerde geçerli tek akçe “instagram takipçileri” ve ben de, böyle değerlendirirseniz, oldukça ünlü, başarılı, zengin bir kadınıam.

Eh bana da olduğu gibi, pek çok kişiye kitap projesi ile gelme nedeni de bu “takipçiler.” İyi ki öyle olmuş da, ben de size içimi dökabiliyorum.

Ama işin gerçeği, hem bu gücümü pek kullanmayı seçmiyorum hem de görünen takipçilerim buzdağının üst kısmı, gizli takipçilerim bunun 3 katı neredeyse. Ama kendilerini toprağın altına saklamayı seviyorlar.

Yani bir televizyon programı hazırlamayı,

arkadaşlarımla ortak bir proje yapmayı, film çekmeyi, bilinçli olarak tercih etmiyorum.

Bu tercihimde, şimdilik özgür bir şekilde sevdiğilerimle olabildiğince çok vakit geçirme isteği var.

Bir de minik sır vereyim, korkuyorum tabii ki. Çevremde beni sarmalayan, bana ulaşan ya da ulaşamayan çok insan var ve bunların hepsi iyi niyetli değil.

Ve 28 yaşında, onların hepsini anlayamayacağımdan, yüreğimin derinliklerinde korkuyorum.

Biraz daha olgunlaşmam gerek belki de. Fırtınalarım biraz daha durulsun...

Hey tamam dümdüz söylüyorum, kazık yemekten korkuyorum. ☺

Altın yumurtlayan bir tavuk gibi ortada dolaştığımın farkındayım.

Arkadaşım gibi görünüp bana hep hesaplı-kitaplı akıllar veren, ardından hakkımda yalan dedikodular çıkaran, beni kandıran, paramı çalan da oldu.

Üzülsem de kızsam da arkamı dönüp gittim, o kadar.

Sen yaptıklarınla orada, geride kaldın, ben

yürümeye devam ettim.

Aa bir de gerçekten iyi niyetli ama fazlasıyla manipölatif kişiler de var, akıl vermeyi öлкеce çok severiz bilirsiniz. Ben de onlardan bolca nasibimi alıyorum.

Arada kendimi aptal gibi hissetsem de ünümü daha çok arkadaşlarım için kullanırım, onların işlerinde para almadan yer alırım.

Elbette sadece beni mutlu eden işlere yardım ettim kendimce.

Belki ailemin beni büyütürken kullandığı ahlak kuralları ta derinlerime kazındığından, birilerinin bana para vermesini, işlerimi bedavaya yapmasını "asla isteyemem."

İstemem gerektiğini biliyorum, hepiniz görüyorsunuz, insanların sosyal medya hesaplarını nasıl yönettiğini, ne paralara paylaşımlar yaptığını...

Bunların, şimdi farkına varıyorum, çünkü üstüme düşen "dev bir ağacın" gölgesi kalktı.

"Her ne kadar ben
abartsam da,
gülümsemek bir kızın
en mükemmel
makyajıdır."

GÖLGEDEN GÜNEŞE

Güneşin ışıkları artık bana da ulaşıyor.

Aslında beni eleştirenlerin kabullenemedikleri ben değilim, sistemin değişmiş olması.

Reklam anlaşmalarının, pazarlama çalışmalarının gerçek hayattaki, basındaki, televizyondaki kahramanlardan, internetteki yeni dünyanın başarılı isimlerine geçmesi; eski kuralların, orta ve yaşlı kesimin bildiği çoğu şeyin geçerliliğini yitirmesi ve tamamen gençlerin sözünün geçmesi.

Şu an dünyada tanınan bir kişi haline geldim, en büyük moda markalarının organizasyonlarına katılıyorum.

Düzenli gelen tekliflerden en iyilerini seçip katılıyorum. İlk başlarda çok şaşırısam şimdi alıştım.

Leonardo Di Caprio gibi ünlü Hollywood yıldızlarından davet alıyorum. Tabii bu konularda kendimin bile hayret ettiği, bir seçiciliğim ve fren duygum var.

Belki de bu kadar talepkâr olmadığım için daha çok davet alıyorum. Ve artık biraz daha spor markalarına kaymak istiyorum.

Her ne kadar modaya duyduğum ilgi beni bugünlere getirmiş gibi görünse de, bedenime gösterdiğim asıl özsaygı, sporcu olmamdan geliyor.

Tabii yine de insanın bu dünyaya kendini kaptırması çok kolay.

Eğer instagramın içinde yaşamaya başlarsan kendini dışarıdan göremiyorsun. İşte o zaman da arkadaşlarım yetişiyor, “şimdi parti koyma” diyorlar ya da “bir gün boyunca partideymiş gibi görünüyorsun, silebilirsin artık,” diyorlar.

Peki, bir de ünlü olmanın güzel yanlarından bahsedeyim mi?

İki küçük kız geliyor hemen aklıma, adlarını bile hatırlıyorum ama söylemeyeyim. Anneleri getirmişti yanıma, “Sizi çok seviyorlar” demişti.

Sonra o iki küçük kız bana sarılıp titreyerek ağla-
dılar. Biliyor musunuz, hem mutluluktan içim
titremişti hem de korkudan. Bu iki küçük kız
böylesine ağlatan sevginin ağırlığı çok büyük.

O yüzden arasıra onlar için de glmsyo-
rum, instagram hesabımdan.

Gençlerle konuşurken, kendime bir misyon
edindim, mutlaka okullarını, karnelerini soruyo-
rum. “Sene sonunda karnenin fotoğrafını at,”
diyorum.

Belki, benim okulum çok nemsediğimi bilme-
lerinin küçük de olsa bir etkisi olur hayatlarında.

Yetişkinler de yolda glmsediklerinde,
selam verdiklerinde ya da bir beğeni sözcüğü
söylediklerinde çok mutlu oluyorum ve içimden
hemen şükrediyorum.

Tüm bunlar benim o gerçek olmayan, kimli-
đini gizleyen hesaplardan yapılan yorumlara
dayanmamı ve umursamamı sağlıyor.

Bir kez de size teşekkür ederim; bana yolda
ya da hesabımda sevgisini gösteren büyük
küçük tüm dostlara.

Bir gün bir mağazadan kovuldum ama yıllar
sonra kaç yuvaya davet edildim bilemezsiniz.

Sizce hangisi daha önemli?

"Kendime güvenim
bana en yakışan
filtrem."

Yıllar önce yaşadığım bir cinnet anında “Değerli halkım...” diye başlayan bir mesaj atmışım sosyal medyaya... Şimdi görünce çok utanıyor ve soruyorum size:

Bu genç bir kadının basit bir şımarıklığı mıdır? Yoksa kendisini hem sevgi hem de nefrete boğan insanlar arasında akıl sağlığını korumaya çalışan bir kızın dramı mıdır?

Güneşin yansıttığı ışıkla parlayan bir uyduyken, şimdi kendi ışıqla parlamaya devam etmem biraz sinir bozucu tabii, kabul ediyorum ama yine de benimle ya da Melisamla hiç ilgisi olmayan haberleri okuyup, dehşete düşüp normal hayatıma devam etmek gibi korkunç bir bedel ödüyorum.

İsimlerini vermeyeceğim ama Türkiye’de de, dünyada da benim gibi hem sevgi hem nefret objesi olmuş ama kendini kimsenin aşağıya çekmesine izin vermemiş, yoluna gitmiş, gelişmeye devam etmiş kadınlar var. Onlar benim dayanağım.

Onun dışında kulaklarım herkese kapalı artık.

Eskiden cevap vermeye çalışırdım, kendimi, duygularımı, aslında yazılanlar gibi olmadığımı...

Yine herkes dalga geçerdi.

Çifte standartları olan bir toplum olduğumu-
zu biliyorum ama fiziksel bir acı hissederdim,
beynimde ve kalbimde.

Hiçbir şeyin değişmediğini, sadece kendime
zarar verdiğimi bininci kez fark ettiğimde işte o
kabuk kırıldı.

Bir de hayatınızda çocukluğunuzdan beri
şöyle insanlar vardır ya, aslında anlattıklarını-
za inanır ve ikna olurlar, yanlış konuştuklarını
anlarlar, bunu gözlerinden okursunuz ama hâlâ
inkâr ederler ve sonuna kadar sizi suçlamaya
devam ederler...

Sosyal medya artık çoğumuz için bir medi-
tasyon aracı. Farklı kimliklere de bürünebilir-
sin, nefret de kusabilirsin, mutluluk da çoğalta-
bilirsin.

Bu sınırsızlık hem muhteşem bir buluş hem
de korkunç bir delilik hali. Tarafını, nasıl kulla-
nacağını sen seçiyorsun. Aradığın her şey orada
var, ne aradığına bağlı olarak milyonlarca
dünya var içinde.

Kendini bu dünyalardan bilinçli olarak soyut-
layanlara hem saygı duyuyorum hem de kendile-
rini bir adaya kapattıklarını düşünüyorum.

O adada mutlu olabilirsin ama evrende bir okyanus var, neden aılmıyorsun...

Tek derdim, sosyal medya ile gelen, sohbet etme özelliğini yavaş yavaş kaybetmemiz. Ben arada bir jenerasyonum ama hiç sokakta oynamamış gençlerin internetle ilişkisinin bambaşka olduğunu görüyor ve Melisa için “ben bile” tedirgin oluyorum.

Gençlere minicik bir tavsiye, lütfen kararında fofoshop yapın, gerçek halinizi gördüklerinde insanların yüzlerindeki hayal kırıklığını görmeniz sizi daha depresif yapar. Dikkat!

Sosyal medyanın benim için iyileştirici bir etkisi oldu, çünkü her ne kadar “şımarık, görmemiş” gibi sözlerle itham edilsem de, bir süre sonra aslında “doğalmış, samimiymiş,” yorumları artmaya başladı.

Genç kızların rol modeli olduğunu fark etmeye başladığımnda, önce çok gerilmiştim, sonra alıştırdım kendimi, evet belki biraz daha fazla kontrol etmem gerekti paylaştıklarımı ama onun dışında “sadece ve sadece kendin ol” dedim.

“Kim ne derse desin sen doğru bildiğin yolda yr.”

Tabii 12-13 yaşındaki çocukların beni takip etmesini hiç istemesem de, bu kontrolü ebeveynlerine bırakıyorum.

Sanırım ben Melisa'ya biraz daha büyüdüğünde sosyal medya kotası koyarım. Buradan anne-babalara duyurulur...

Kendinizi lütfen bir dakikalığına benim yerime koyun... Herkes sizi dinliyor gibi yapıyor ama önyargılı, dalgacı bir gülümseyiş ve "asla senin hakkındaki fikrim değişmeyecek" bakışıyla... çıldırtıcı değil mi?

Bir ara insanlar beni sevsinler diye çılgınca çabaladım, sonra ne yaparsam yapayım, ağzımla da kuş tutsam, altın yumurtlasam da kimse- nin fikrini değiştiremeyeceğimi anladım.

Bir ara sürekli ağlayarak uyandığım, aynı şekilde, tekrar eden bir rüyam vardı, şimdilerde görmüyorum. Büyük bir topluluğa "Ben o değilim" diye açıklama yapıyordum. Kendime acımaya başlamıştım.

Sonra birden bu kendime acıma halimden bir kopuş yaşadım ya da kafayı/kabuğu kırma haline geçtim... ne dersiniz deyin.

Kendi sahnemde oynayayım dedim ve instagram hesabımda takılmaya başladım.

Çocukluğumdaki gibi, merkeze kendimi koydum sosyal medya hesaplarımda ve kimse ne düşünür artık aldırmadan seksi, komik, eğlenceli, farklı... canım ne yazmak, hangi halimi koymak istiyorsa yaptım.

Artık başkaları için yaşamayı bıraktım. Kendimi böyle böyle iyileştirdim.

Dans ediyorum diye, uyuşturucu batağında yakıştırmalarına, “Bu insanlar ayık kafa ile dans etmeyi bilmiyorlar herhalde” diyerek gülüp geçmeyi öğrendim.

Ee, kişi kendinden bilir işi...

Bana nefret kusan trol'ler azalmaya, destek mesajları artmaya başladı, iyi markalardan reklam teklifleri geldi.

En çok da başkalarını değil, kendimi affettim. Ve bu bana en iyi gelen affediş oldu.

Allahın bana verdiği tüm duyguları kabul ettim, nefreti de sevgiyi de. Ama sürekli kendime hatırlattım: “Kimseye zarar verme.”

Her insanın mutlaka bir şanssızlığının yanında bir şansı olduğuna inanırım, cennetin ve cehennemin bizim için; şimdi ve öldükten sonra da olduğuna inanırım.

En kötü anımda cenneti düşlerim.

"Hayatını çok seversen,
nefrete, pişmanlığa ve
korkuya yer katmaz.
Ardına bakarsan, yeni
keşfedilecek yerleri
asla bulamazsın."

En büyük korkularımdan biri, nedir biliyor musunuz?

Düşünememek, düşünerek kendimi iyi edememek, şükür edememek yani aklımı yitirmek.

Geçenlerde bir çekime gitmiştik, hava öyle soğuk ki. Ben öyle durdum güneşe bakıyorum.

Arkadaşlarım ısınmaya çalışıyorlar çılgın gibi, bana ne yapıyorsun diye soruyorlar.

“Ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum,” diye cevap verdim. Sonra aklıma ablam, yeğenim ve kızım geldi, bu kadar.

Aslında “gerçekten” sahip olduklarım sadece bunlar...

O “Burning Man” paylaşımlarından ya da deneyiminden geriye ne kalıyor dersiniz, oraya gitme hayali yani, kafamın içindeki “burning man” kalıyor sadece.

Sosyal medyadaki paylaşımlarımı, çoğumun yaptığı gibi, “İşte ben yaptım, başardım, ben bunlara sahibim” duygusuyla değil, “Burada şöyle bir güzellik gördüm, sizde görün, siz de hayalini kurun ve umarım ulaşın” mesajıyla yapıyorum aslında.

Tabii genel olarak ilkiyle yargılıyorlar insanlar beni ama varsın öyle olsun.

Bu bakıő ačíı kiőinin kendisine zarar verir,
karşısındakine değil.

Bu yüzden de ne yazık ki, artık, güzel ülke-
min değil başka ülkelerin insanlarından ve
tabii ki kızımdan ilham alabiliyorum.

Umarım hak verirsiniz bana.

"Kıskançlık hastalıktır,
çok geçmiş olsun!"

"İnandım
ve
başardım."

**Hayatımın
Patronuyum**
İş Kadını Şeyma

İlk kez Londra'ya uçmuştum, o an uçakta hissettiklerimi anlatmam çok zor, bunu sağlayana selam olsun.

Ardından Miami'ye gitmiştik.

Özel bir jete ilk kez bindiğimdeyse, heyecandan bayılacaktım.

Dünyanın güzelliklerine dair, hayallerime dair sınırlarım kalkmıştı. Her şey zor ama güzeldi.

Sevdiğim herkese uğurlu geldiğimi düşünürüm. Ve insanları kendime çektiğime inanırım. Belki de buna inandığım için daha pozitif davranıyorum ve bu yüzden geliyor insanlar.

Bir arkadaşım yengeç burcundan kova bur-

cuna giriyorsun demişti, bereketmiş...

Önceki hayatımdan doğuştan aşkı, tutkuyu, kraliçe olmayı, çocuk sevgisini, oyun oynamayı, yaratıcılığı kullanmayı, sahnede olmayı, hayata hep güneşli taraftan bakmayı biliyormuşum.

Şimdi kuzey Ay düğümü kova burcuna giderken var olan kalıpları kırmayı, yenilikçi olmayı, evrene farklı bir bakış açısından bakmayı öğrenmem gerekiyormuş...

Sanırım astroloji de arkadaşım da oldukça haklı çıktı.

Yıllar geçtikçe, yaşadıklarım nedeniyle ve kendime dair özelliklerimi keşfettikçe, güzel bir biblodan daha fazlası olduğumu ve daha fazlasını yapmam gerektiğini anladım.

Bastırdığım iyi enerjilerim açığa çıkmaya çalışıyor, çevremde gördüğüm güzellikleri kendi çabamla kazanmak istiyordum artık.

Önce sosyal sorumluluk projeleri yapmaya çalıştım, bir sürü hayal kurdum, yazdım çizdim ama olmadı.

En çok çocuklarla yapmak istediğim bir etkinlik yarım kaldığında, darmadağın oldum.

Bunu engelleyenlere de buradan selam olsun. Belki bir gün?..

(Yaşlılar, çocuklar ve hayvanlar... hey ilgili-ler duyun beni! Onlara bir faydam olsun istiyorum... Belki bir gün?..)

Kız çocuklarına şunu söyleyebileceğim bir projede yer almayı çok isterdim:

“KENDİNE GÜVEN, KENDİNİ SEV”

Tasarım bölümünden mezun olduğum ve hayalini yıllardır kurduğum için bir butik açtım. İlk olarak Nişantaşı’nda, sonra Etiler’de.

 nce çok iyi gidiyordu her şey. Fakat bu deneyimden, işinin başında olmazsan ne yaparsan yap, başarılı olunamayacağını öğrendim.

Altı ay Miami’de yaşadığım için butiğimin başında hiç duramadım. En iyisinin büyük markalara iş yapmak olduğu sonucuna vardım ki... burdan da ilgilililere selamlarımı gönderirim.

Sonrasında “Healthyish Cafe”yi açtım, Bebek’te.

 ncesinde 5 yıllık bir hayal var, aklıma geldi ve a tık değil yani, her ne kadar öyle lanse edilse de.

Gezdiğim yurtiçi ve yurtdışındaki her yerde, neleri sevdiğimi, niye sevdiğimi kısa kısa not ettim. Beni nelerin parlak hissettirdiğini yani: Ne yemek beni iyileştiriyor ve güzelleştiriyor?

"Kim olduğuna ve seni
neyin matla ettiğini
bildiğin sürece
diğerlerinin
ne gördüğünün
nemi yok."

İşte buna cevaplar buldum ve hemen hemen hepsini kafeme koydum.

İnternette milyonlarca fotoğraf indirdim.

Gittiğim her yerde, yerel yaşamaya başladım, mahalledeki spor salonuna da girdim, marketine de, küçücük fırınına da. Sonunda kendime benzettiğim bir yer ve bir menü tasarladım.

Özel bir bal buldum mesela, onun girdiği bütün yiyecek ve içecekler hem inanılmaz lezzetli oluyor hem de benim gibi çikolata düşkünlerini tatmin ediyor.

Ya da bir yiyeceğı yerken, sanırım fark etmeden, kendimi onun inanılmaz lezzetli ve bana yarayacağını düşünerek yiyorum. Beynim bu mesajı çok iyi alıp bedenime doğru mesajlar gönderiyor.

Geçenlerde bir gün, “aşırı sağlıklı” bir tarif yaptırdım sevgili aşçımıza, bayıla bayıla yerken, “Kendim yapmasam, içinde şeker ve yağ olduğuna inanacağım şimdi,” dedi.

Yani kıssadan hisse; brokolinin iğrenç bir tadı olduğunu düşünmeyi bırakın artık. Çocuk musunuz siz? ☺

Healthyish’de asıl yapmak istediğim şeydu

"Her zaman bir plana
ihtiyacın yok ama her
zaman nefes almaya,
güvenmeye, boş
vermeye, geri çekilip
neler olacağına
bakmaya ihtiyacın
var."

Sağlıklı olan süslü de olabilir, hey, bütün önyargılarınızı yıkın!

Sağlıklı olan illa yeşil olmak zorunda değil, pembe de olabilir; illa yapraklarla değil, flamin-golarla da sunulabilir.

Healthyish'i Şeyma'ya benzetmeye çalıştım işte, sağlıklı menüler disko topu, deniz kızı, bangır bangır müzik eşliğinde yenilsin istedim.

İnsanlar yediklerini (sakın kızmayın) seve seve instagram'da paylaşsınlar, o yemekleri gerçekten yemek istesinler diye kurguladım kafemi.

Tabii ki kafenin dev bir kadrosu var ve çok şükür o kadar iyi ki; dönüşümlü çalışan 18 gar-son, 5 aşçı, 3 barista, 7-24 açık olan bir yeri ancak döndürüyorlar.

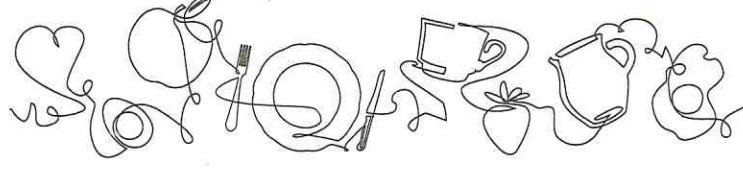
Bu kadar erken açılmamızın sebebi de sabah koşuya çıkanlara da, akşam bir etkinlikten dönenlere de hizmet sunabilmek.

Melisa'yı bile düşünmüştüm kafeyi kurgu-larken, şimdi gerçekten de içinde o kadar mutlu oynuyor ki. Artık kafe bizden çıktı, bir ünlü kafesi değil, İstanbul'da konusunun önde gelen yerlerinden biri oldu, hatta Timeout ödülü bile aldı.

Şimdilerde Healthyish'i büyütüyoruz, öyle severek yapıyoruz ki bu işi, pek çok teklif almaya başladık.

Şimdi de Healthyish'in en sevdiğim tariflerinden size minik bir hediye!

IT'S A TRAP

Malzemeler:

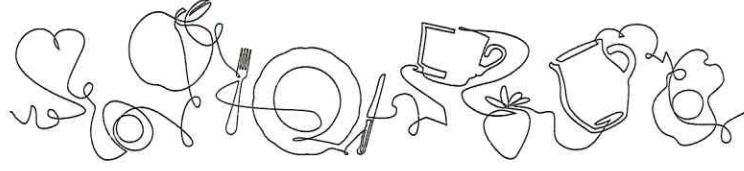
- 2 Adet piring yufkası
- 2 Yemek kaşığı humus
- 2 Yemek kaşığı siyah piring
- 1 Adet salatalık (kabuğu soyulmamış,halka dilimlenmiş)
- 1 Adet orta boy turp (kabuğu soyulmamış,halka dilimlenmiş)
- ½ Avokado dilimlenmiş
- 8 Yaprak Akdeniz yeşilliği
- 10-12 Yaprak Akdeniz yeşilliği (garnitür için)
- 2 Yemek kaşığı hardal
- 2 Yemek kaşığı acı sos (sriracha sos olabilir)

Hazırlanışı:

Piring yufkalarını 15-20 saniye kadar soğuk suda bekletip yumuşatın, temiz bir tabak içine açın, orta kısmına dilimlenmiş salatalık ve turpları dizin (4'er dilim kadar), üstüne humusdan 1 kaşık kadar koyup üstüne 1 kaşık siyah piring yerleştirin, en üst kısma da 4 yaprak akdeniz

yeşilliği yerleştirin ve kenarlardan dürüm katlar gibi içe doğru katlayın daha sonra arka kısmından malzemeleri içine alacak şekilde öne doğru katlayın ve alta alarak yufkayı devam edin, tam rulo şekli alana kadar bu işleme devam edin.

Tabağınıza 2 adet hazırladığınız dürümlerinizi yerleştirin, orta kısmına kalan akdeniz yeşilliklerini yerleştirin, dürümlerin üstüne gelecek şekilde hardal ve acı sosu eşit paylaşın.

PASTA LA VISTA BABY**Malzemeler:**

- 2 Su bardağı glutensiz makarna (istediğiniz marka ve çeşit olabilir)
- 5 Adet çeri domates (ikiye bölünmüş)
- 5 Adet siyah zeytin (çekirdekleri çıkarılmış)
- ½ Yeşil dolma biber (şerit şeklinde doğranmış)
- ½ Kırmızı dolma biber (şerit şeklinde doğranmış)
- ½ Sarı dolma biber (şerit şeklinde doğranmış)
- 5 Adet taze brokoli (haşlanmış ve temizlenmiş)
- 2 Yemek kaşığı sızma zeytinyağı
- 1 Diş sarımsak (ezilmiş)
- 1 Yemek kaşığı kabak çekirdeğı (tuzsuz ve kavrulmuş)
- 5 Yemek kaşığı kaju pesto sos

Pesto sos:

- 10 Yaprak taze fesleğen
- 30 Yaprak roka
- 3 Yemek kaşığı çiğ kaju fıstık
- 1 Diş sarımsak

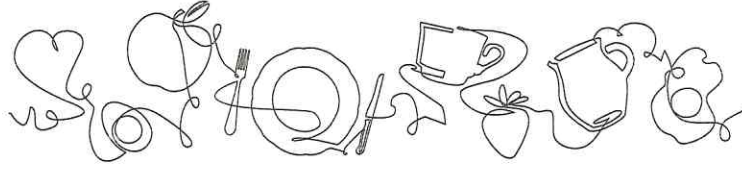
10 Yemek kaşığı sızma zeytinyağı

Tuz-karabiber

Bütün malzemeleri blender yardımı ile karıştırın.

Hazırlanışı:

Makarnayı 8 dakika kadar kaynayan su içinde haşlayıp, süzün, kenara alın. Teflon bir tavada zeytinyağı ve sarımsağı orta ateşte pişirin, renkli biberleri ekleyin 1dk kadar soteleyin, sonra zeytinleri, brokoliyi, çeri domatesi de tavaya atıp 3 dk kadar soteleyin. Haşlanmış makarnayı da tavaya atın 1 dk kadar malzemelerle iyice soteleyin ve son olarak pesto sosu ekleyin. 2 dk kadar kısık ateşte pişirin, tuz karabiberi isteğe bağlı ekleyebilirsiniz. Çukur bir tabakta servis edin.

NUTTY CREAM**Malzemeler:**

- 2 Yemek kaşığı fıstık ezmesi
- 2 Yemek kaşığı incir sos
- 2 Yemek kaşığı spirulina labne
- 1 Yemek kaşığı chia puding
- 2 Yemek kaşığı granola
- 2 Adet çilek (doğranmış)
- 1/2 Adet muz (doğranmış)

İncir sos:

- 4 Adet sıcak suda bekletilmiş kuru incir
- 1 Çay kaşığı ham kakao
- ½ Çay kaşığı agave
- ½ Adet muz
- ½ Adet avokado

Chia puding:

- 1 Çay kaşığı chia
- 1 Yemek kaşığı hindistan cevizi sütü
- 1 Çay kaşığı agave

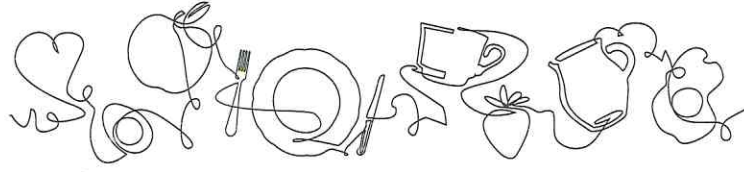
Labne sos:

Yarım su bardağı labne

1 Çay kaşığı spirulina

Hazırlanışı:

İncir sosun bütün malzemesi blenderdan çekilir, krema haline getirilir. Chia puding için chia, süt ve agave karıştırılır. 15 dakika kenarda bekletilir. Labne ve spirulina karıştırılır. Bir bardağa en altta fıstık olacak şekilde malzemeler ve soslar kat kat yerleştirilir. Üzerine granola serpilir.

HEALTHYISH SMOOTHIE**Malzemeler:**

- ½ Avokado
- ¼ Muz
- 2 Yemek kaşığı yaban mersini
- 1 Su bardağı hindistancevizi sũtũ
- 1 Tatlı kaşığı agave Őurubu
- ½ ay kaşığı chia tohumu

Hazırlanışı:

Bũtũn malzemeleri blenderda 30-40 saniye kadar karıştırın. Uygun bir bardağa aldıktan sonra ũstũne chia tohumunu serpiştirin.

"Elleriyle
konuşanlara
güven."

Bir sűrű teklifler, toplantılar, çılgın bir koűuűturma... ama ben yine de bunlara kapılıp gitmiyor, bana her zaman doęru yolu gűsteren hislerime gűveniyorum.

“Aman” Őeyma diyorum, “modan geçecek diye hiç dert etme. Beęenmedin mi, içine sinmedi mi, boű ver o zaman. Hiç o tatlı canını sıkma. Bugűn kendin için kızın için ne yaptın onu dert et sadece”.

İűte bűyle diyorum kendime, ne yapayım, Allah beni bűyle yaratmıű.

“En kűtű evde otursan da olur, paran, iűin olmasa da olur. Yıllar boyunca kenara biraz para ayırırsaydın iyiydi ama ayırmadın artık, ne yapalım. Ŭzűlme hiç, sen para biriktirmedin ama çok arkadaű biriktirdin.”

Őimdi de sevgili dostlar, bana sorulan sorulardan belki iűinize yarar cevaplar çıkar...

GARDROBUM

Mavi yüksek belli kot (bacağı uzun, kişiyi genç gösterir, her şeyle uyar)

Siyah kazak (altına giyeceğın siyah topuklu ayakkabıyla her yere gidebilirsin)

Beyaz tişört (kız kardeşlerim kendinize güvenin ve sadeliğinizle de ne kadar çekici olabileceğınızı herkese gösterin derim. Sizin bedeninize uyacak bir tişört kesimini bulmak için harcadacağınız çaba, markalara ödeyeceğiniz gereksiz paralardan daha çok işinize yarayacak. Bana güvenin.)

Atlet ve spor ayakkabı (evet atlet için birazcık kol kası yapsanız iyi olur. ☺)

Sarı altın (kendime yakıştırdığım için ama çoğu tenin ışıltısını artırır, öne geçmez.)

YAPILAN EN BÜYÜK MODA HATALARI NELER

Bir defada, aynı markadan pek çok parçayı asla kullanmayın.

Pantolon boyunuza lütfen dikkat, en çok gördüğüm yanlış belki de bu.

Erkekler de kadınların tersine, fazla güven ya da umursamazlıktan felaket giyiniyorlar ülkemizde. Hey!.. göbekleri gizlemek ya da yok etmek için kadınlar bu kadar çabalarken, erkeklerin giydikleri dar kesimler nedir allahaşkına.

Giydiğin, taktığın hiçbir şey senin önüne geçmemeli. (Bir arkadaşım hep güzel giyinir ama öyle öne çıkar ki giydikleri, sadece onları görürüz ve bence bu durum onun güzelliğini gölgeler.)

CİLT VE BESLENMEYE DAİR İPUÇLARIM

Ne yaparsan yap, cildini temizleyip yat.
Gözaltı kremlerini dene ve kendine en uygun olanı bul.

Hidrolik asit ve nemlendiriciyi unutma.
Kaşlarına ve kirpiklerine badem yağı sür.
Botoks ve dolgu yaptırabilirsin (ve estetiğe de karşı değilim ama lütfen kendini frenlemeyi bil. Ya da gerçekten güvendiğin bir kişiye fikrini sor.)

Su iç, çok su iç.

Her şeyi ye ama en doğalını ye. (Türkiye’de annemin yemeklerine ve mantıya, İtalya’da pizzaya ve makarnaya hayır diyemiyorum. Off bir de mükemmel soslarla hazırlanmış hamburger, olsa da yesem şu an.)

Hep dengele, bir gün yaramazlık yaptıysan, yarın yeni bir gün, depresyona girip kendine işkence etme, hemen bir salatayla kendini ve bedenini mutlu et.)

Benim denge zamanlarımda, sebze çorba ve balık en sevdiğim kurtarıcım.

MUTLULUK MENÜM

Sabahleyin en sevdiğim kahvaltı; avokado tost ya da haşlanmış yumurtalı avokado (pul biber, tuz, zeytinyağı ve limonla muhteşem oluyor.)

Ya da

Yağsız sütle hindistancevizi sütünü karıştır, bolca da müsli (işte sana en lezzetli ve ferahlatıcı kahvaltı)

Öğlen kocaman bir salata ile somon ya da levrek

Akşam da suşi (Ne yapayım, bu benim mutluluk menüm)

"Hep iyiliğe odaklan."

**Hayattan
Öğrendiklerim**
Sadece Şeyma

Hey, bu başlık için çok genç olduğumun ben de farkındayım ama böylesine büyük yüklerin, 70 yaşa bile ağır gelecek eziyetlerin ve binlerce insanla tanışmaların, yüzlerce yolculuğun ardından sanırım birkaç öneri paylaşabilirim.

DUA, SU, DANS VE YOL

Evet evet, özeti bu işte; hayatımı kurtaran hep onlar. Mutlu bir anne, arkadaş, kardeş, sevgili ve kız çocuğu olarak kalabilmek için bunlar yeterli...ymiş.

Üstüme atılan kötülükler **SU** gibi aksın gitsin...

DANS ettikçe yenileniyor bedenim ve beynim.

Kalbimi arındırıp iyilikle dolmak için her gece ama her gece **DUA** ediyorum.

Bazen kimse fark etmeden, içimden; bazen mırıldanarak; bazen de tek başımayken haykırarak du ediyorum.

Gitmek, **YOL**da olmak, arkamda bırakmak bir şeyleri. Gezmek, gezmek, gezmek... bir gün param suyunu çekip çok uzaklara gidemesem de, kimsenin beni tanımadığı sokaklarda yürümek bana iyi gelecek, bunun huzuruyla dolanacağım yeni yollarda.

Yeni tanıştığım insanların çoğundan duyduğum ortak bir cümle vardır, "Enerjini çok sevdim."

İşte bu enerjiyle arkadaş biriktirdim hep. Ve karşımdakine, eğer bana karşı samimi olduğunu anlarsam öyle çok değer veririm ki.

Bundan 7-8 yıl önce çok yakın bir arkadaşım beni çok ama çok zmişti. İnsanlara bütün güvenim paramparçaydı o zamanlar. Ama arkamı dönüp bakmadım. Hiç hesap sormadım. Hesabı kapattım sadece, sessizce.

İnsanın, her yaptığının geri döndüğüne inanırım. Beni aptal görmenin insanların kolayına geldiğini biliyorum ama o kadar aptal değilim, eleştirilerin bir kısmını alıp uygularım.

Sevdiğim insanların enerjisini hep yükseltmeye çalışırım ve mutsuz olduğumda onları görmekten kaçınırım.

Mesela sevgilime “Kendimi iyileştirince seni arayayım,” derim ve hemen kendimi iyi etmenin bir yolunu ararım.

Müzik ve duş en büyük yardımcımdır böyle zamanlarda.

Kendimi kötü hissettiğimde bangır bangır müzikler dinlerim, huzurluysam da yoga mziklerimi aarım.

Ve tabii spor. Masa tenisi, plates, boks, kardiyo, koşu, yürüyüş... o an ne yapabilirsem.

İnsanlara, ilk önce hep güvenmeyi seçerim. Bir arkadaşım söylemişti, “Ben bir insanla tanışırken -10’dan başlatırım ve o insan puanını

atırırsa onunla yakınlaşıyorum ama sen tam tersisin, +10'dan sonsuza bir güvenle başlıyorsun ilişkiye," diye.

Aynen öyle.

Görüyorum çevremde de, çünkü paranoyaklığın sonu yok. Bana dedikodu yaptıklarında insanlar, laf taşıdıklarında, hemen konuyu değiştiririm. Dramayı seven insanlardan da kaçırım.

Değeri biliyorum ve beni kullanmaya çalışan erkeklere gülüp geçiyorum sadece.

Asla.

Yaşadığım acılardan gitgellerden sonra güçlü bir Şeyma var artık. Yakınımdakiler şaşırıyordu. Yaşadığım acılar ve annelik beni sertleştirdi. Boş verdim pek çok şeye.

Yedi yıldır aynı şekilde yaşıyordum, değişmeyecektik biliyordum.

Belki boş vermişliğim bundandı. Her gün beklemek...

Tek başına beklemek o kadar zordur ki.

Ve bir gün yedi yıldır beklediğim, uğruna dünyayı karşıma aldığım şey avucuma konuyor ama o kadar beklemişim ki...

19 yaşındaki Şeyma değilim artık.

Yüreğim soğumuş yapacak bir şey yok.

Şeyma farkına varmadan kabuğundan çıkmış, kelebek olmuş.

O kabuk artık paramparça, ne kadar yapıştırmaya çalışsak da olmuyor, olmuyor...

O dönemlerde diyorum ki, "Şeyma kendine gel ve yıllardır beklediğin şeyle mutlu ol, hayatına aynı şekilde devam et."

Ama dediğim gibi değişmiştim, geride kalan yanlışları şimdi görebiliyor ve anlayabiliyordum, şimdi sorguluyor, hesap soruyor ve daha çok pişmanlık duyuyordum.

Bana yapılan haksızlıklar yeni yeni canımı acıtmaya başlamıştı.

O, aşkı için her şeyi göze alan kadın yoktu.

Şimdi ne yapacaktım?

Mağduru oynamak, bu ülkede bir kadın için en kolay ve en geçerli olanı. Eğer başınızı dik tutmaya çalışıyorsanız, aşağılanırsınız.

Hepimiz ikili bir ahlak anlayışı olduğunun farkındayız.

Aynı olayda erkeğin ve kadının karşılaştıkları davranışlar o kadar farklı ki.

Yapacak bir şey yok, tek başına bu dev önyargılarla savaşamam ki.

Şu an herkesin bildiği bir gelirim var sadece. Bu konularda pek ileri görüşlü değilim yani.

Yeni çıktığım bu yolda, yine yalnızım. Bu kez her alanda tek başıma savaşacağım. Kendimi değiştirme, gerçekten ayaklarım üzerinde durabilme eğitimi veriyorum kendime.

“Bu sınavdan da çıkacaksın Şeyma,” diyorum. “Dünyanın yarısı sana karşı ama yanında olanları da unutma.”

GELECEK HAYALİM

Bana bir gelecek hayali kur dediklerinde, ilk aklıma gelen Zeyna olmuştu. Daha da güçlenen savaşı bir Zeyna olacağım. Bir süre daha...

Ama sonrasında çok sakın bir hayat istiyorum. Yeşillikler içinde, denizin kenarında kızımle, ailemle ya da hayat arkadaşımle geçen huzurlu bir hayat...

Hepimiz gibi... güzellik, para, ün, başarı, güç, cinsellik, sosyal medya ya da lüksün bir öneminin kalmayacağını biliyor ve hayat eşimin yanısında yaşlandığımı hayal ediyorum.

Bazen birbiriyle çakışan bir sürü hayal kuruyorum. Sonra yeni baştan hayaller inşa ediyorum. Biraz çocuk gibi. Ama olsun çok zevkli.

Çok yorulduğumda Melisamla denizde yüzdüğümüzü, çok enerjik olduğumda bir savaş alanında Zeyna gibi savaştığımı hayal ediyorum.

Bazen “Ölene kadar kuyruğunu hep dik tut Şeyma,” diyorum, bazen “Boş ver git buralardan,” diyorum.

Bazen kızımın özlemiyle öfkeleniyorum, bazen birlikte olduğun her ana şükret, 10-15 yıl sonra kendi hayatını kurduğunda, zaten göremeyeceksin diyorum.

Şimdi Melisa’ya bakıyorum ve elimi bir an olsun bırakmayan bu sevgi yumağı, tıpkı benim anneme yaptığım gibi, beni beş gün aramayıp gözyaşlarına boğacak.

Biz ona babasıyla iyi bir üniversite sağlamaya çalışacağız ve elimiz yüreğimizde onu okullara yollayıp, kendi yapamadıklarımızı ona yüklememeye çalışarak, yollar sunacağız ve görevimizin bir bölümünü tamamlayacağız.

İşte o zaman, arkasında mutlu, kendiyse barışık bir anne bıraksın istiyorum, içinde huzursuz bir ağırlık olmasın. Bilsin ki, annesi her ne iş yapıyorsa, nerede kimleyse mutlu ve her aradığında yanına gelebilecek, ona sıcacık sarılabilecek...

Belki işte ben de hep annemle babamın bana her ama her koşulda sııcacık sarılacaklarını bildiğimden “kötü” yollara sapmadım.

Elbette ben de biliyorum ki, iki üç seneye bu çılgın ilgi sönecek ama ben istediğim için söndüreceğim bu alevi ve bambaşka maceralarda olacağım. Eminim.

Hiç plan yapmadan hem de...

KALBİM ŞİMDİ...

Kalbim şimdi dolu ama uzun süre yorulmuştu. Anlatmayacağım burada neden ve nasıl yorulduğunu, herkesi affettim.

Daha çok, kadınlar anlayacaklardır beni, buna eminim.

Ben fırtınada alabora olmamaya çalışırken, bir sürü insan dolandı çevremde. Zengin, yakışıklı, ünlü... hiçbiri ilgimi çekmedi.

Ta ki bir kişiye kadar...

Sevildiğini, âşık olunduğunu bilmek, bunu görmek, duymak hissetmek, bence bir kadının en çok ihtiyacı olan şey.

Diğerleri hızla önemini yitiriyor. (Tabii ki

bunu çocuğunun karnını doyurma derdinde olan kadınlar için söylemiyorum, siz anladınız geri ama işte bazı kötü niyetlilere açıklıyorum.)

İŞte bu noktada bazı birliktelikler, taraflardan biri ya da ikisi de çabalasa kendince, olmuyor yürümüyor.

Sevginiz tkendiye, birbirini salıvermeli insan, para pulu geçtim, çocuğunuz için bile yapmamalı, yolunuza gitmelisiniz.

Biz de bazı hatalara da dŐsek, karar veremesek de, sonunda zgr bıraktık birbirimizi, iyi ki de yapmıŐız.

Her Şeye rağmen...

Sonra işte, biri geldi hayatıma, lüks ve kalabalık değil, sadelik ve baŐbaŐalık kalbimi doldurdu.

Bir patates ve iki bira sadece.

Ayasofya'da dilek dilemek.

Bir çikolatayı kırıp yemek.

YaŐlarımız yakın olmasına rağmen ondan çok daha olgun olduğumu biliyorum yine de komik ama genleŐtięimi hissediyorum.

Hâlâ yirmi yaşındayım sanki.

Bazen arkadaşlarının ilgisini çekmek için

sohbet ya da dans yarışına giren iki ergen, bazen boks yapan iki çocuk oluyoruz.

Kıskanç bir kadın mıyım? Sanırım biraz, tıpkı kendime kurduğum gibi, görünmez bir duvarın erkek arkadaşımın çevresinde de kurulmasını istiyorum. Birbirimize iyi geldiğimizi itiraf ediyoruz ara sıra.

İçimde romantik ve duygusal bir kadının var olduğunu, onunla keşfettim aslında.

Aşka dair duygularımı, *Not Defteri (Notebook)* filmi anlatır en çok, belki 20 kere izledim ve şu an olsa yine izlerim. Ve her izlediğimde olduğu gibi gözyaşlarına boğulurum.

Masum ve imkânsız aşk.

Ölene dek birbirinden vazgeçmeyen iki insan. Birbirine bağlı yürekler...

Ama dramanın dozu biraz daha fazla filmleri izleyemem mesela.

Dramatik olaylarla çok yüzleşemediğimi, biraz kaçak dövuştüğümü anlamışsınızdır ama işte bazı bünyeler kalıp savaşmaya dayanamazlar, kaçarlar.

Olsun bunu yüreklilikle söylemek de önemli değil mi?

Evet söylüyorum işte, bazı durumlarla yüz-

leřmekten, űzűlmekten, dađılmaktan, toparlanamamaktan, acı çekmekten korkuyor ve kaçıyorum. Ama kaçarken yeni bir plan da kuruyorum kendime, olup olmayacağı umrumda olmandan...

SULAR DURULURKEN

Hayatım artık yavaşladı. Ve bu bana çok iyi geldi. Evet kabul, buna alışmakta zorlanıyorum, tahmin edersiniz ki, eski hayatımda sürekli dünyayı dolaşır, sürekli kalabalıklar içinde yaşar, yeni insanlarla tanışır daha alışmadan başka şehre geçerdim.

Düşünün, 5 saat Moskova, ertesi gün Dominik, bir saat deniz, iki saat etkinlik, üç gün sonra New York ardından Miami...

Karşıma geçip gülüyorsunuz değil mi?

Lütfen bir kez daha düşünün, sadece fragman gibiydi hayatım, bu genç yaşımda, bu hıza yetişemiyordum.

Bavulun hep hazır; kendinle kalman

imkânsız, sosyal medyadan ya da yüz yüze sana saldırılmayan bir günün geçmiyor, hiçbir zaman yuvanda yayılamayacağın, hep başkaları ne istiyorsa ya da ne yapman uygunsa onu yapman gereken bir hayat bu...

Çok kısa bir süre sonra gittiğim yerlerin güzelliklerini, insanların değerini artık fark edememeye başlamıştım. Durmuyorduk çünkü...

Gittikçe artan bir hız içinde başım dönüyordu...

Yarın ölecekmişçesine yaşamak hayatı ya da belki... çarkın içinde peyniri yakalamak için sürekli koşup bir yere varamayan bir fare gibi...

Tamam tamam o kadar da değil. ☺

Altın kafeste öten bülbül nasıl? ☺

Evet bu daha çok uydu, çünkü bu koşturmaca, sizin isteğiniz dışında birden kesilip, günlerce altın kafeste takılmak zorunda da kalabilirsiniz.

Yani... altın kafesi bırakmak zordur ama bazı kuşlar uçmak ister... bilmem anlatabildim mi?

Hayatımın ikinci büyük aşamasının başladayım, yola çıkmak zordu ama bana destek

veren de çok oldu, alnımdan öpen de, onlara da selam olsun buradan...

Pek çok erkekle yakınlaşmadığım için, neşemi hiç kaybetmeden de, arama hep görünmez bir duvar örebildiğim için bana saygılarının arttığını hissettiğim çok arkadaşım oldu.

O zaman değerimi daha iyi anladım, kendimin, bedenimin, özsaygımın...

Artık 28 yaşındayım, benden çok daha genç olan kadınlara, "Ah ne kadar güzelsin," dediğimde inanamıyorlar, oysa çevrendeki güzellikleri dile getirmek hem insanın kendine iyi geliyor, güvenini tazeliyor hem de çevrene mutluluk veren bir merhaba demiş oluyorsun.

Bir de "yarışılmaz" oluyorsun, "ben yarışmam" mesajı veriyorsun, "istersen dost olabiliriz."

Bir arkadaşım söyledi, tanınan başarılı bir kadın benim için şöyle demiş:

"Şeyma'nın yerinde başkası olsa, dünyada bu kadar bilindikten sonra, bırak bize selam vermesini, umurunda bile olmayabiliriz. Kız öyle kendini biliyor, o kadar gerçek ki, o kadar ünlü tanıdım, onun kadar samimiyetini karşıya geçirebilen bir insan daha tanımadım."

En yakın arkadaşlarıma da sürekli bunu aşılamaaya çalışıyorum, "Kendi gücünün ve güzel özelliklerinin farkına var ve kuyudan çık. Gerçek acıları aklına getir ve küçük şeyler için mızımızlanmayı bırak."

"Şu an, hayatının en iyi dönemini yaşıyor, sadece kendine odaklı. Olduğu kişiye âşık. Ulaştığı nokta için de bir sonraki adım için de heyecanlı. Çok fazla amacı var, çok fazla hayali, çok fazla azmi ve hiç durmadan kendine yeni tutkular ediniyor. Spontane olmayı öğreniyor. Risk almayı öğreniyor ve daima konfor alanının dışına çıkıyor. Şu an sadece onu mutlu eden şeylerin peşinden gidiyor.

Ruhuna besleyen şeylerin... Ve
dürüst olmak gerekirse başkaları
ne düşünüyor, başkaları ne yapıyor
diye daha az umursuyor çünkü
tam da şu an hayatı huzurla dolu.
Işıkla dolu. Olgunlukla, inançla
dolu. Çok fazla umutla dolu.
O şu an hayatının en iyi dönemini
yaşıyor ve bunun önüne geçebilecek
kesinlikle hiç kimse ve hiçbir şey
yok..."

Melisa 7 aylıkken Los Angeles'da büyük bir etkinliğe katıldım, bir nevi lohusayım, İngilizcem pek iyi değil ve orada dünya güzeli kızlar arasından, adı saklı büyük bir isim beni partisine davet etti. O partiye gitmedim (tabii ki gittiğime dair yalan dedikodular çıktı) ama o benim bir kadın olarak kendime güvenimi tekrar kazandırdı.

Herkesin aslında içinde boğduğu o ışığı, benim özgür bırakmamı sağladı.

Partiyi görmeme gerek yoktu. Davet edilmenin bana verdikleri yeterdi.

Yaşıma göre yine de iradeli bir insan olduğumu düşünüyorum. "Bir anlık zevk uğruna" kafası hiçbir zaman bana göre olmadı.

Ben hiçbir maddeye, erkeğe, güce ihtiyacım olmadan da dans ederim, eğlenirim.

Benim en çekici özelliğim bu ve bunu koruyacağım.

Aslında insanlar tam tersine dair dedikodular yaptığı için, benimle tanışanların yaşadığı şaşkınlığı görseniz inanamazsınız. Aslında sağolun bana bu mutluluğu yaşattığınız için.

Gerçek sosyetenin lüks davetlerinde de, ünlülerin çılgın partilerinde de, zenginlerin dev

teknelerdeki eğlencelerinde de yer aldım.

Evet sıradışı olaylara da tanık oldum ama görünmez duvarım hep benimle. Geceler ve gündüzler benim için birdir, gece başka gündüz başka olma halinden nefret ederim.

Ve bir korkum daha, bağımlı olmaktan çok korkarım, i  dengeme, içimden gelen bağımsız pozitif enerjiye öyle güvenirim ki, onu bozabileceğini düőündüęüm her şeyden ka arım.

Kendime asla yediremem. Bu konuda çok inat ıyımdır. Belki geçmiş yaőantım da beni bu anlamda hep korudu...

 yi ki...

KADINLAR...

Yaş aldıkça, dünya üzerindeki herkesin eşit olduğunu daha iyi anlamaya başladım, ayrıcalıkların eninde sonunda bir işe yaramadığını fark ettim.

Kadın ve erkeğin de farklılıklarını kabul ederek eşit olduklarını düşünüyorum.

Feminist olmak isterdim ama mutlu bir evliliğin erkeğin egosunu pohpohlamaktan geçtiğini düşünüyorum. (Feministler kardeşlerim lütfen bana kızmayın sizi seviyorum.)

Bu toplumda zekâ, kariyer, para olarak önde de olsan, kapalı çevrende bir adım gerideymiş gibi duracaksın.

İnanın Melisa'ya bile öğüt veririm gelecekte,

“Kendi değerinin farkında ol ama onunla yarışa girme, boş ver. Sonunda kazanan sen olursun merak etme. Sen çok zekisin ama çekici, tatlı aptallığını koru.”

Kendimin de bunu birebir uyguladığını sanırım anlamışsınızdır.

Hayatım boyunca kadınlar tarafından kıskanıldım ama ilk adımları ben attım hep, aramızdaki kıskançlıkların yok olması için çabaladım. Yine de çok acımasızca hareketlerle karşılaştım.

Beni yarışa davet eden mi ararsınız, bana meydan okuyan mı... her şeye rağmen kadınları sevmeye çabaladım, onlarla oldum hep.

Kesinlikle daha eğlenceliyiz bir kere, daha zeki daha olgunuz sosyal hayata karşı.

Bir tek sürekli kendini süslemekle meşgul kadınlardan çok sıkılırım. Bence onlar da kendilerinden sıkıldıkları için böyle yapıyorlar, heni şu sürekli marka giyinip kuaförden, güzellik merkezinden hiç çıkmayan tipler.

İnsan her yerde aynı ama Avrupa’da kadınlar daha az başkasının dedikodusunu yapmaya istekliler ya da bizdeki gibi çılgın bir dedikodu telaşı yok demeliyim.

Bizde bir aç kurt olayı var ne yazık ki...

Erkekleri çok eleştirmem, vıdı vıdı etmem hiç, bana göre bir yanlış yapmışlarsa, hemen onlara Şeyma'nın hayatlarından yok olmasının küçük bir örneğini yaşatırım, böylece mesaj yerine ulaşır.

Gözlemlerime göre Avrupa'daki, Amerika'daki erkekler de evet tıpkı Türk erkekleri kadar kıskanç ama bunu daha az gösteriyorlar sadece.

Bana çok ilginç geliyor, biz acıyla da, "damar" şarkılarla türkülerle de eğleniyoruz ama yurtdışında bunun benzerini görmedim ve bu topraklara dair çok şey anlatıyor sanki.

Belki de bu yüzden kaçıyorum, gitmeyi seviyorum her ne kadar köklerim buraya ait olsa da, başkalarının acısını "yardım ediyorum" sanarak deşmek, dedikoduyu sevmek, eğlence de bile kederlenmek sanırım bana göre değil.

Birlikte büyüdüğüm bazı arkadaşlarımın benim öne geçmemin haksızlık olduğunu düşündüklerini biliyorum, belki onlardan daha güzel, daha akıllı ya da daha yetenekli değildim ama neden böylesine çok şanslar elde ettim?..

Bu kitapta anlatmaya çalıştığım şeyler belki

onlara şimdi bir cevap olur, elde ettiğim şansın çok fazla acılı geçen yalnız geceler gibi, aşağılanmak gibi kefareti vardı önce, sonrasında da bu şans güzel bir vücut ya da yüzün çok dışındaydı, temiz bir kalple kendime çektim.

(Tamam, kendimi güzelleştirmek için çabalıyorum elbette ama bunu kastetmediğimi biliyorsunuz ☺)

Ve şimdi bile kimseye kötü söz söylemiyor, yoluma devam ediyorum.

Bardağın dolu tarafını görmeyi, yaşayarak öğrendim. Kötülükleri takmayarak nasıl kendimi geliştirip ayakta kalacağımı öğrendim.

Allah, kaldırabilecek olana verir, belki bu şansın bana gelmesinin nedeni de budur. Yaşadığım onlarca fırtınadan akıl sağlığımı koruyarak çıkabildim. Bir çok insanın benim yaşadıklarımı bu yaşta kaldırabileceklerinden şüpheliyim.

Şunu okumak kendinizi nasıl hissettirir bir saniyeliğine düşünün.

“Bence sen, bir süre sonra hayattan zevk almayacak ve kendini öldüreceksin.”

Tekrar ediyorum, 28 yaşında bir anneyim ben. “Bugün var, yarın yok” hep aklımın bir köşesinde yaşıyorum.

MUTLU HAYAT

KENDİNİ SEV
KENDİNE GÜVEN
GÜLÜMSE
SU İÇ
ÇOK UYU-DERİN UYU
KİTAP OKU
ÇİKOLATA YE
SPOR YAP
DEDİKODU YAPMA
PAYLAŞ
HER ŞEYİ BİLME-KARŞINDAKİNİ DİNLE
DERİN DERİN NEFES AL

KENDİNİ KÖTÜ HİSSEDİYORSAN

İyi bir UYKU ve 15 MEKİK.

En az 15-20 sayfa KİTAP.

Kulağında mutlu hızlı bir müzikle KOŞ.

Terleyerek bütün kötülükleri attığını düşün.

Ve kendi KURTARICI RESMİNİ bul.

(Bu çok önemli, fiziksel ya da psikolojik olarak kötü müsün? Hemen seni en mutlu eden resmi gözünün önüne getir, onu büyüt kafanda ve renklendir, sonra da hareket ettir.

Benim kurtarıcı resmim şöyle:

Beni en mutlu eden 3 şey.

MELİSA, DENİZ VE KUM.

Melisa turkuvaz bir denizin kenarında, kumla oynuyor, ben de kulaklığımdan güzel bir müzik dinlerken onları izliyorum. Arkasını dönüp bana gülümsüyor, “Hadi denize girelim,” diyor. Sonra el ele, denize giriyoruz, birbirimize sarılıp gülüyoruz, hava sıcak, çok hafif bir esinti var.

İkinci olarak da, beni ben olduğum için seven, sadece Şeyma olabildiğim, merkezde değil yalnızca içinde olduğum bir grubum var, o da beni Melisamdan sonra en mutlu edenim.

GERÇEK ŞEYMA KİM Mİ?

İnsanlarla konuşmayı seviyorum ama bana ilham verenlerle, kendini geliştirmekle ilgili olanlarla.

Kendimi severim, ben kendime değer verirsem karşımdakinin de bana değer vereceğini bilirim. Terside geçerli.

Yaşadığım onca kandırılmaya rağmen, insanlara hemen inanırım. Sözlerini senet sayarım yani.

Yalan söylediklerini anladığım zaman asla onlara “yalan söylüyorsun” imâsında bulunmam, doğru söylemeleri için çok da fark ettirmeden, üstlerine giderim. Ya da yalan söylediklerini bildiğimi ama onlara inanmayı seçtiğimi hissettiririm.

Nasıl mı?.. Bilmem.

Bir de yalan söylemem...

Bana inanmadığınızı hissediyorum... ama gerçekten, gerçekten söylemem... başım bu yüzden geçmişte çok ağrıdı zaten.

Yüzüme söylenmiyorsa, asla hakkımda ne denildiğini duymak istemem. Çünkü duyarsam, görürsem, o insanların yüzüne bakamayan, bir daha konuşmayanlardanım ben.

Herhangi birinin telefonunu karıştırmam, arkasından konuşmam.

Üstümdeki iftiraları ispatlayan mesajları bile açmadan sildim geçen gün. Kolay değildi ama o enerjiyi, o yükü, o karanlığı üstümde taşımak istemiyorum.

Sen de taşıma.

Haklısın, bunu yapabilmek çok zor, dev bir iradeye ihtiyaç var ama bu güç asıl bizi koruyan, inan buna.

Sana bilerek kötülüğü dokunduğunu bildiğin birine, bir anlık bile olsa, içinden ufacık bir iyi niyet geçirmek ya da söze dökmek, seni öyle hafifletecek ki inanamazsın.

Hafif ama güçlü olacaksın.

İnan buna...

Takıntılarım saplantılarım yoktur, nasıl olsun ki, hayat çok erkenden, öyle hızlı aktı ki benim nehrimde, her şeyi akışına bırakmayı çok genç yaşta öğretti.

Sen ne yaparsan yap istediği yere sürüklüyor. O yüzden de uzak geleceğe dair plan yapmıyorum.

Siz de yapmayın (Tamam, çocuklarımızın okulu dışında belki ☺)

Hani şu “anda kalmak” olayını gerçekten deneyin hatta bunu annenizle, babanızla, kocanızla, çocuğunuzla, arkadaşlarınızla deneyimleyin.

Çok eğlenecek ve on saniyeliğine de olsa derin bir huzur duyacaksınız.

Eh bu da o günü daha kolay geçirmenizi sağlar.

Ah şimdi aklıma bir takıntı geldi ama... valizim... o konularda çok düzenliyimdir mesela. Odam, evim, çantam hep belirli bir düzen içindedir.

Bütün kadınların derdi olduğunu biliyorum; çorabını kirliye atmayanlardan (!!) da çok rahatsız olurum.

Hayat felsefemin özü, dövmelerimde saklıdır:

“Hiçbir şeyden pişman olmam.”

Ve Melisamın doğumunu anlatan: (onun doğumu benim ikinci doğuşumdur çünkü)

“İnandım ve yaptım.”

En büyük korkum da yavruma dairdir. Ona bir şey olmasın.

Pek ağlayan bir kadın değilimdir. Ama Melisamı düşünmek bile beni ağlatır bazen.

Çok inançlı bir insan olduğumdan inançlı insanlara daha yakın hissederim kendimi. Dini fark etmez. Başka dinlere inanan bir çok arkadaşım var, onların ritüellerini izlemeyi, öğrenmeyi severim, daha doğrusu öğrendikçe, gördükçe daha çok sevmeye başladım.

Saf inanca sahip insanların karşısındakine daha saygılı olduğunu gördüm.

Dünyayı gezdikçe, kültürlere ilgim arttı. Müzelere, dini yapılara, sokaklara...

Allaha, peygamberlerine ve kitaplarına inanıyorum. Ve şimdi değil ama ileride hepsini okuyacağımı biliyorum.

Aracıları bir kenara koyuyor ve sadece yüreğimde hissediyorum.

Ona olan borcumu hiç unutmuyorum, her gece bunu kendime hatırlatıyorum.

Hiç dilek dilemedim. Ama her gece bunları söyledim içimden:

“Allahım yerde olanın, gökte olanın, yerle göğün arasında olanın, her şeyin yaratıcısı sensin. Bizler, yerle göğün arasında olanın tek sahibi tek yaratıcısı, varlığını bildiğim, Kuran-ı Kerim’e, Hz. Muhammed’e, meleklerle, ahiret gününe... Lütfen bizi senin yoluna ilet, yanlışlara uymayayım, her zaman senin yanında olayım, bilmeden işlediğim günahlar için affet, Allahım sen biliyorsun içimi...”

Hayırlısı...

Hayırlısı...

Kızıma Mektup

Melisa, Melisa, Melisa,

Ah benim canım kızım, tam Şu anda karŐımda minik puantiyeli elbisen, tepede toplanmıŐ at kuyruğu saçınla ne tatlı oturuyorsun.

Öyle güzel kendini oyalayıp oynuyorsun ki, inanamıyorum.

Büyüyüp her Şeyi anladığın yaşa geldiğin zaman, bu kitabı ve bu mektubu okuduğunda, neler düşüneceksin acaba? Aslında ne düşüneceğini biliyorum. Çünkü sen benim ikizim, minik meleğim, sen benim her Şeyimsin.

Sevgiyle dopdolu, herkese ıŐık saçan ve enerji veren bir kız olarak büyüdüğün için seninle gurur duyuyorum.

Sen de, senden vazgeçmediğim, her zaman yanında olduğum ve olacağımı bildiğin, yıkılmadığım, pes etmediğim için benimle gurur

duyacaksın, buna eminim.

Sana hep ne diyordum, hatırlıyorsun değil mi?

Sana kim olduğunu sorduklarında, “Ben annemin ballıçöreğiyim,” derdin. Şimdi bunu yazarken yine gülüyor ve sana bakıyorum.

Dünyaya normal bir doğumla Miami’de geldiğin anda öyle farklı ağlıyordun ki...

Anneme söylediğim ilk cümleyi hatırlıyorum.

“Anne, bu bebek çevresinde neler olduğunu, ne çabalarla dünyaya geldiğini bilerek ağlıyor... çok içli...”

Annem de bana şöyle yanıt vermişti.

“Şeyma, doğduğu ilk anda gözlerini böyle kocaman açarak bakan bir bebek hiç görmemiştim, gerçekten sanki olgun bir insan gibi, sanki her şeyin farkındaymış gibi bakıyor...”

Ya da bize öyle gelmişti, her anne ve anneannenin hissettiği gibi...

Ben anne sen çocuksun ama bazen nasıl değişiyoruz rolleri değil mi?

Olgunluğun için sana teşekkür ediyorum kızım.

İnşallah doğduğun andan itibaren fotoğraflarını ve videolarını çektiğim için bana bozulmazsın.

Şimdi bile çok zaman geçmemesine rağmen, dönüp dönüp bakıyorum o bebeklik videolarına ve gözlerim doluyor, her baktığımda, onlar benim hazinem.

Geçmişimde o kadar ağladım ki, şimdi hiçbir şey beni üzmüyor, tek bir şeyin dışında...

Bazen, saçma olduğunu bilsem de, sana bir şey olacağını düşünüp korkup, "Ne yaparım ben Allahım," diye gözlerim doluyor. İşte gerçek aşk kızım. Sen ve seni bana veren Allah...

Bazen seni bırakıp yurtdışına gittiğim, iş görüşmelerine koşturduğum, arkadaşlarımla buluştuğum için özür dilerim ama mutlu bir anne olup seni mutlu enerjilerle sarmak için her şey.

Annen hâlâ nasıl da çocukça düşünüyor değil mi?

Sanırım sen büyüyüp daha da olgunlaştığında, ben yine, tam da şu andaki gibi, böyle şapşal olacağım. Olsun varsın, sen de nasıl hissediyorsan hep öyle ol, rol yapma asla.

Büyüyüp benden uzaklaşmanı pek de istemiyorum; keşke şimdi zaman dursa ve sen 5 ben 28 yaşında kalsak. Şaka şaka senin nasıl güzel, akli başında, başarılı ve muhteşem bir genç kız

olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

İnşallah yaşamının her devresinde, her yaşında Allah seni mutlu ve iyi insanlarla karşılaştırır. Ve büyük acılar çekmeden, kimsenin kalbini kırmadan mutlu huzurlu yaşarsın.

Badem gözlü, ponçik yanaklı kızım, iyi ki seni doğurmuşum.

Senden iyi ki vazgeçmemişim.

Sen çok özelsin ve hep çok özel kalacaksın.

Biz bir ekibiz, biz ikiziz.

Bir elmayız biz.

Seni çok seviyorum.

Annişkon